

Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #14, 01.12.2019

Gel[:b]lau-online: www.gelblau.net

Impressum

Chefredaktion: Kseniya Fuchs, Ilona Usbenina
Redaktion Afina Khadzhyanova
Layout: Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs, Juliya Myrna
Illustration: Kateryna Dorokhova, Manuel Schenk
Lektorat: Afina Khadzhyanova, Ivanka Stefanyuk, Dmytro Pukha, Oleksandra Kulbaka, Iryna Gumenchuk, Vsevolod Mostovetsky, Claudia Wildmoser, Christian Gerlach
Übersetzer: Anna Gutsaliuk, Ilona Usbenina, Alla Conrad, Marharyta Krykbovetska

Herausgeber: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65

Webseite: www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua

Druck: „Vid A do Ja“, Promyslova Str. 50, 79024 Lemberg (Lwiv), Ukraine

Druck gefördert durch Generalkonsulat der Ukraine in München

Autoren: Ilona Usbenina / Ilona Usbenina
Svitlana Korzhavina / Svitlana Korzhavina
Kseniya Fuchs / Kseniya Fuchs
Maria Szolomycka / Maria Szolomycka
Olga Potsiluiko / Olga Potsiluiko
Ivanka Stefanyuk / Ivanka Stefanyuk
Veronika Bardovskikh / Veronika Bardovskikh
Afina Khadzhyanova / Afina Khadzhyanova
Iryna Fingerova / Iryna Fingerova
Ivanna Lishnevets / Ivanna Lishnevets
Iryna Shum / Iryna Shum
Michael Sukhonosov / Michael Sukhonosov
Yurko Sushch / Yurko Sushch
Vsevolod Mostovetsky / Vsevolod Mostovetsky
Lars Dippel / Lars Dippel
Oleh Silin / Oleh Silin
Yaryna Katorozh / Yaryna Katorozh

Credits für Fotos: DevoHome, Ocbis, ekoфups, Hrytsja Erde, Diaspora Cup, Iryna Shum, Apollo e.V., Mariia Kryvorhynchyna, LIQOTA, «Система модернізації складів», Olga Potsiluiko, Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs, Bookforum, Dakb Daughters, Galyna Venglinska, Olena Tyshchenko, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com

© Copyright 2019 – Urheberrechtshinweis

Alle Inhalte dieses Werkes, insbesondere Texte, Fotografien und Grafiken, sind urheberrechtlich geschützt. Das Urheberrecht liegt, soweit nicht ausdrücklich anders gekennzeichnet, bei Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport e.V. Wer gegen das Urheberrecht verstößt (z.B. Bilder oder Texte unerlaubt kopiert), macht sich gem. §§ 106 ff. UrbG strafbar, wird zudem kostenpflichtig abgemahnt und muss Schadensersatz leisten (§ 97 UrbG).

Editorial

Любі читачі,

Уявіть собі, що ви прокидаєтесь вранці, а вода з-під крану не тече, і це ніяк не пов'язано з плановими комунальними роботами. Минулого року Кейптаун підготувався до так званого „дня нуль“, який передбачав впровадження сценарію, за яким всі водопостачальні крани міста мали бути вимкненими, а мешканці стояли в багатогодинній черзі за 25-ми дозволеними літрами води в день на людину. За допомогою різних заходів Кейптаун уникнув катастрофи. Але також Сан-Паулу, Мельбурну та Риму загрожує дефіцит води.

Однак дефіцит води — лише одна з численних проблем, походження яких слід шукати в діях людини. Сталість життя у всіх її формах набуває все більшого значення в останні роки. Чи є у нас ще реальні шанси врятувати планету, чи, можливо, вже пізно? Цього питання торкається тема зимового номера. Крім того, ми представляємо вам різноманітні українські проекти, спрямовані на захист довкілля.

Дивлячись на вже розпочавшийся святковий сезон в Німеччині та прийдешні свята в Україні, ми озирємось на багату подіями осінь. Книжкові ярмарки, футбольні чемпіонати, концерти, кінопокази — на сторінках зимового видання ми ділємось враженнями та спогадами про насичений кінець року. Не обійдеться й без туристичних порад.

Тож бажаємо вам приємного читання та гарних свят,

Ваша редакція Gel[:b]lau
#всебудегельблау

Liebe Leserschaft,

Stellt euch vor, ihr wacht morgens auf und aus dem Wasserhahn kommt kein Wasser. Klingt nach einer Horror-Story? Noch letztes Jahr bereitete sich Kapstadt auf den Day Zero, an dem dieses Szenario, bei dem sämtliche Wasserhähne der Stadt hätten abgedreht werden müssen und die Bewohner hätten Schlange stehen müssen um die zugelassenen 25 l pro Tag pro Person zu bekommen. Durch verschiedene Maßnahmen konnte Kapstadt der Katastrophe entgehen. Aber auch Sao Paulo, Melbourne und Rom sind von der Wasserknappheit bedroht.

Die Wasserknappheit ist jedoch nur eins der Probleme, deren Ursprung im menschlichen Handeln zu suchen ist. Die Nachhaltigkeit in allen ihren Formen gewinnt in den letzten Jahren an Bedeutung. Ob wir noch eine reale Chance auf die Rettung des Planeten haben, oder ob es nun doch vielleicht zu spät ist? Mit dieser Fragestellung beschäftigt sich die Cover Story dieser Ausgabe. Außerdem präsentieren wir Euch spannende ukrainische Projekte, welche die Umwelt schützen sollen.

Aufblickend auf die Festzeit blicken wir auf einen ereignisvollen Herbst zurück. Buchmessen, Fußballmeisterschaft, Konzerte, Kinovorführungen — auf den Seiten der Herbstausgabe wollen wir Sie daran teilhaben zu lassen.

Viel Spaß beim Lesen und eine fröhliche Festzeit wünscht Ihnen

Ihre Gel[:b]lau Redaktion ■
#alleswirdgelblau

6 Тема номера Cover Story

6 Еко усвідомлення:
чи ще не запізно?
Nachhaltigkeit:
ob es nicht zu spät ist?

11 Персоналії Personalien

11 Винахід українця може
врятувати океан від нафти
Ukrainische Erfindung kann
das Ozean vor Öl retten

14 Гриця Ерде
Grycja Erde

18 Діаспора Diaspora

18 Кубок Діаспори #3
Diaspora Cup Vol. 3

21 Тижні України у Баварії
Ukrainische Tage in Bayern

24 Цікаво знати Wissen

24 Асоціація Apollo та
Марія Кривохижина
Apollo e.V. und Mariia
Kryvohkyzhyna

28 З України Aus UA

28 Моя Літота
Die Plattform "LITOTA"

30 За чисте майбутнє
Für eine saubere Zukunft

34 Стиль ЖИТТЯ Lifestyle

34 Nachhaltigkeit im Recht

36 Лінки йти в спортзал —
негайно в Тель-Авів
Keine Lust auf Sport —
ab nach Tel Aviv

40 Help, I need somebody!

42 Ісландія: подорож до
планети з дивовижною
природою
Island: Reise zu einem Planeten
mit atemberaubender Natur

46 Кожне повстання
починається з твого голосу
Jeder Aufstand beginnt mit
Ihrer Stimme

50 Культура Kultur

50 Bookforum 2019

52 Франкфуртський
книжковий ярмарок 2019
Frankfurter Buchmesse 2019

56 Dakh Daughters

60 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

ЕСО УСВІДОМЛЕННЯ:

ЧИ ЩЕ НЕ ЗАПІЗНО?

Чи живемо ми дійсно в часи екологічної катастрофи, про яку кричать сьогодні з усіх боків? Серіал „Чорнобиль“ надав цій темі ще більшого галасу та нагадав про всеосяжну радіоактивну забрудненість. На конференціях ООН, на книжкових ярмарках, на бізнес-форумах обов'язковим чи хіба не головним пунктом в програмі є дискусії про критичність екологічної ситуації у світі і з цим, на жаль, не посперечаєшся. В Україні також зростає кількість екопроектів та екоініціатив, проводиться безліч екосемінарів, організуються освітні програми та надаються гранти для покращення екології. Ба, навіть екологічний молебень запустили. В цій статті ми намагаємося висвітлити лише низку важливих екотрендів в нашій країні.

Абсолютно логічно, що серед усієї екологічної продукції найбільшим попитом серед населення користуються продовольчі товари та засоби гігієни, оскільки саме ці речі найшвидше можуть негативно вплинути на фізичне здоров'я. В Україні з кожним роком зростає кількість екопідприємств, більшість з яких спеціалізуються на вирощуванні зернових та на молочному виробництві. Набирають популярності так звані „гіперлокальні“ продукти харчування на невеликих екофермах. Наприклад одна із таких: **Климівка** — екоферма у центральній Україні, де прекрасно поєднана екопродукція та зелений туризм. Там можна не тільки придбати натуральні продукти, але й ознайомитися з фермерським життям та відпочити на природі.

Втім, багато хто не проти спробувати й геть щось нове. Так, в Україні активно набирає обертів екомодя, головна мета якої — дбайливе ставлення до природних ресурсів, без шкоди для планети. І тут справа не лише у відмові від хутра чи шкіряних виробів, а й у прогресивному використанні матеріалів, як наприклад виробництво речей з льону чи конопель або окулярів з кави. Коли мова йде про забруднення навколишнього середовища, то першим, що спадає на думку — є заводи та їхні вихлопні гази. Але мало хто замислюється про легку чи текстильну промисловість, хоча **індустрія моди** посідає почесне третє місце серед найбільших забруднювачів довкілля після видобутку нафти та сільського господарства.

DevoHome виробляють в Україні гіпоалергенний текстиль із конопляного волокна. Так, наприклад, шуби з конопель — це прекрасна альтернатива натуральному хутру.

Нещодавно створена платформа усвідомленої моди **Sustainable Fashion pad** — це перший в Україні комунікативний майданчик для етичних брендів та споживачів. На цьому пабліку можна знайти безліч цінних лайфхаків, як зробити культуру свого споживання найбільш усвідомленою. Наприклад, віддавати непотрібні лахи в так звані „**банки одягу**“ або використовувати екологічний одноразовий посуд та багаторазові торбинки, сумки й авоськи замість пластикових.

Згалом, тема пластику наразі є однією з найбільш актуальних в Україні, і оскільки прийняття відповідного законопроекту на законодавчому рівні тривало довго, громадські організації власноруч взяли за рішення цієї проблеми. Одним із прикладів такої ініціативи є ГО „**Україна без сміття**“, яка має на меті мінімізувати відходи на звалищах. Засновники організації зазначають, що сьогодні в Україні лише 16% відходів сортується, решта усе ще захоплюється, що є абсолютно недопустимим в країнах ЄС. Тому головним завданням „України без сміття“ є зниження заборонених відходів до мінімуму. Тут постає і питання **апсайклінгу** (прим. авторки — перекладі з англійської термін «recycling» означає переробку, вторинне використання чогось або навіть «нове життя» речей) як найбільш доцільного використання відходів, і співпраці з бізнесом та державою.

Ochis Coffee — екостартап, заснований Максимом Гавриленком, який займається виготовленням окулярів із кави та льону. Таке виробництво дозволяє повністю відмовитись від нафтового пластику. Кава, льон і натуральні масла — основні компоненти окулярів, які навіть пахнуть кавою.

Сторонньо держави варто зазначити, що хоча в законі України «Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини» і прописано, що державна політика спрямована на розвиток виробництва та ринку органічної продукції, але практично підтримка з державного бюджету поки не передбачена. І тут можна довго говорити і про підтримку державою малого та середнього бізнесу, оскільки екологічна продукція не може виготовлятися великими концернами, і про надання соціальних кредитів на пільгових умовах, як це діє в країнах Європи, і про **екоподаток**, який в Україні не тільки надто низький у порівнянні з ЄС, але й, згідно з учасниками травневого екофоруму у місті Дніпро — ще й некоректно витрачається.

Але якщо на систему оподаткування та розподілу держбюджету ми безпосередньо вплинути не можемо, є багато речей, які залежать від кожного з нас. Ми можемо самі створити попит на екологічність. Саме в цьому контексті і є важливим термін **усвідомлення**: не тільки купити екомашину, а паралельно з цим не прибрати після себе сміття в лісі, але й дійсно усвідомлювати, що етичний підхід до всього, що купується, використовується та викидається, може покращити якість життя кожного та планети в цілому, наскільки патетично це б не звучало ■

Авторка: Ксенія Фукс

NACHHALTIGKEIT: OB ES NICHT ZU SPÄT IST?

Nachhaltigkeit in der Ressourcennutzung, in der Politik, in der Unternehmensstrategie – dieser Begriff ist in aller Munde. Aber was genau bedeutet es? Duden definiert Nachhaltigkeit zum einen als eine „längere Zeit anhaltende Wirkung“ und zum anderen als „ein Prinzip, nach dem nicht mehr verbraucht werden darf, als jeweils nachwachsen, sich regenerieren, künftig wieder bereitgestellt werden kann“.

WORLD RESOURCES INSTITUTE: FÜR MEHR WOHLSTAND UND GESUNDE UMWELT

1982 wurde **World Resources Institute** ins Leben gerufen, mit dem Ziel – wirtschaftliche Entwicklung, Ressourcen und Umwelt durch die zielgerichteten Analysen und politisches Engagement zu vernetzen. Die Gründer und Mitglieder glauben an eine Welt mit Wohlstand für alle, sowie an eine gesunde Umwelt. Die Organisation definiert sieben Problembereiche: Klima, Energie, Essen, Wald, Wasser, Städte und Ozean. Zusammen mit den Top-Managern der Welt möchte das 1982 gegründete Institut, globale Veränderungen anstreben. Die Strategie ist simpel: Messen, verändern, skalieren (Count it, change it, scale it).

Im ersten Schritt werden die Daten mithilfe der unabhängigen Recherchen und modernen Technologien erhoben. Anhand der durchgeführten Analysen werden die Risiken und Potenziale ermittelt sowie Handlungsempfehlungen abgeleitet. Die Lösungen werden gemeinsam mit den Regierungen, Unternehmen sowie Gesellschaft ausgearbeitet. Anschließend fängt die Umsetzung in den Projekten gemeinsam mit den Partnern an, um die Veränderungen herbeizuführen, um Armut zu bekämpfen und die Gesellschaft zu stärken. Die Einbeziehung der Entscheidungsträger sorgt für maximale Auswirkung und die erfolgreichen Projekte werden regional sowie global skaliert.

Für Befürworter der pragmatischen Lösungen zählt nur das Messbare als Erfolg. Alleine im Laufe des letzten Jahres wurden weltweit Projekte und Vermeidung der illegalen Abholzung oder auch Erschaffung einer sicheren Stadtinfrastruktur umgesetzt.

DEUTSCHLAND: NACHHALTIGKEIT = UMWELTSCHUTZ

Was sieht es mit Deutschland aus? Aktuell befindet sich das Land im Umbruch. Nachhaltigkeit wurde zum Synonym für Umweltschutz. Denn heute spricht man in Deutschland über eine „**enkelgerechte Zukunft**“. Auch wenn die Notwendigkeit der Energiewende bekannt ist, kommt die Umstellung auf die nachhaltige Lebensweise in jeder politischen und gesellschaftlichen Hinsicht ziemlich schleppend voran. Nun sind sich die Politiker einig: **Deutschland braucht eine Veränderung.**

Ein wichtiges Ziel ist der Umstieg von den fossilen und nuklearen Brennstoffen auf die erneuerbaren Energien. Einfach gesagt, schwieriger umzusetzen, denn der „Kohleausstieg“, um den es in der Regierung regelmäßig heftig diskutiert wird, bedeutet eine grundsätzliche Veränderung der Energieversorgung Deutschlands. Laut dem Konzept der Kommission „**Wachstum, Strukturwandel und Beschäftigung**“, das am 31. Januar 2019 vorgelegt wurde, wird ein kompletter Ausstieg spätestens bis 2038 empfohlen. Sollte das Konzept wie beschrieben auch umgesetzt werden, darf man sich um eine enorme Reduktion des **CO₂ Ausstoßes** freuen. Offen bleibt die Frage der Umstrukturierung der Braunkohlregionen, in welchen Tausende Jobs von der Kohleindustrie abhängen. Bereits seit 2017 können regionale Projekte beim Programm „Unternehmen Review“ eingereicht werden, um den ökologischen Fortschritt in den betroffenen Regionen gemeinsam zu gestalten.

Weg von fossilen Brennstoffen bedeutet auch eine Veränderung in der Automobil-Industrie: Die Zukunft liegt in der **Elektromobilität**. Im Januar 2018 wurden 29 Modelle der Elektroautos deutscher Autohersteller und 9.000 Ladestationen registriert (BMWi Daten). Jedoch stößt die noch nicht ausgereifte Technologie (Stichwort: Reichweite) sowie unzureichende Infrastruktur (Mangel an Ladestationen) auf wenig Begeisterung beim Endverbraucher. Außerdem scheinen die Angebote der Fahrzeuge mit den Verbrennungsmotoren attraktiver zu sein. Denn laut den Daten des Kraftfahrt-Bundesamtes aus Januar 2019 verfügen nur knapp 83.000 der zugelassenen Autos von 47 Mio. über einen Elektromotor, was 0,17 % entspricht. Zusammen mit den Hybrid-Fahrzeugen liegt der Anteil der alternativen Motore bei 0,9 %.

Es ist die Entscheidung jedes einzelnen, auf Plastik- oder Papiertüten beim Einkauf zu verzichten, eine alternative Heizung einzubauen und Überfluss von Essensresten im Abfall zu reduzieren.

Ilona
Ushenina

Auch die Ölheizung soll bei den Neubauten künftig verboten werden (die möglichen Fristen werden aktuell heftig diskutiert). Bereits heute gibt es Fördermöglichkeiten für alternative Heizungskonzepte, wie z. B. Pellet- und Wärmepumpenheizung, um die Haushalte von den Alternativen zu Öl und Gas zu überzeugen.

Ein weiteres wichtiges Thema ist **Plastik**. Im Mai 2019 hat die EU-Kommission beschlossen, dass keine Einweg-Plastikartikel ab 2021 verkauft werden dürfen. Betroffen sind u. A. Kunststoffgeschirr, Trinkhalme und Lebensmittelbehälter aus oxo-degradierbaren Kunststoffen. Auch über den Einsatz von Mikroplastik bei den Kunstrasenplätzen (Sportplätze) wird aktiv diskutiert und empfohlen, darauf zu verzichten und auf Alternativen umzusteigen. Wer die Kosten tragen soll, sollte die EU-Richtlinie zu einem Gesetz werden, ist offen.

Unabhängig von den politischen Entscheidungen befürworten immer mehr Menschen die Nachhaltigkeit in jedem Lebensbereich: Sei es ein bewusster Verzehr von Fleisch und Milchprodukten, Nutzung der Naturkosmetik oder auch

Fahrrad fahren als die Möglichkeit von A nach B zu kommen. Die Hilfestellung kann man aus der Technologiewelt holen. Beispielsweise hilft die App „Code Check“ die Inhaltsstoffe in den Lebensmitteln oder auch Drogerie- oder Kosmetikartikeln zu inspizieren. Einfach den Barcode abscannen und eine verständliche Übersicht über die Inhaltsstoffe inkl. Bewertung erhalten. Die ebenfalls kostenlose App „Too good to go“ setzt sich gegen Verschwendung in der Lebensmittelindustrie ein. Dabei profitieren nicht nur die User, die über die App auf die vergünstigte Essensangebote zurückgreifen können. Auch die Unternehmen, die mitmachen, reduzieren dadurch ihren Abfall aus der nicht verkauften Ware.

Bei der genaueren Betrachtung hängt es nur von uns selbst ab, ob die Welt, die wir unseren Nachkommen hinterlassen werden, noch so sein wird, wie wir selbst sie kennen. Es ist die Entscheidung jedes einzelnen, auf Plastik- oder Papiertüten beim Einkauf zu verzichten, eine [heute noch] alternative Heizung einzubauen und Überfluss von Essensresten im Abfall zu reduzieren ■

Die App „Code Check“ hilft die Inhaltsstoffe in den Lebensmitteln oder auch Drogerie- oder Kosmetikartikeln zu inspizieren.

UKRAINISCHE ERFINDUNG KANN DAS OZEAN VOR ÖL RETTEN

Übersetzt von Anna Gutsaliuk

Eine neue Methode, um das Ozean schnell und günstig von Öl zu bereinigen, hat der Student des Kyjiwer Politechnischen Instituts Mykola Ivanchenko erfunden. Er hat einen hydrophoben Absorptionsstoff geschaffen – ein Material, das Öl absorbiert und Wasser abweist. Obwohl die Idee der Benutzung eines Absorptionsstoffes zur Reinigung von Wasser nicht neu ist, liegt der Wert von Mykolas Erfindung darin, dass das in den kleinen Körnchen gesammelte Öl weiter verwendbar ist.

„Das Problem der Ölverschmutzung in Flüssen und Ozeanen ist ziemlich ernst. Um es zu lösen, muss man zwei wichtige Faktoren berücksichtigen: Das ausgetretene Öl muss beseitigt und so viel davon wie möglich eingesammelt werden“, sagt Mykola. „Die ursprüngliche Aufgabe war, einen Hydrophobier zu entwickeln – eine Substanz, die so wasserabweisend wie möglich ist. So lässt der hydrophob beschichtete Absorptionsstoff kein Wasser durch, sondern absorbiert nur Öl. Außerdem müsse sich ein solcher Stoff auch wirtschaftlich lohnen: Kostengünstig und einfach zu verwenden muss er sein. Und das ist komplett gelungen.“ ■

Der Junge begann schon in der Schule damit, sich mit dem Problem der Ölverschmutzung zu befassen. Als Mitglied der Kyjiwer Kleinen Akademie der Wissenschaften verbrachte er viel Zeit im Labor. „Ich war sehr zielstrebig“, gibt Mykola zu. Insgesamt arbeitete er anderthalb Jahre an seiner Erfindung.

Zum ersten Mal wurde die Idee des jungen Erfinders vor drei Jahren in der Ukraine im Rahmen des IntelEco-Wettbewerbs vorgestellt, wo er den Grand Prix bekommen hat. Außerdem wurde seine Erfindung bei dem internationalen wissenschaftlichen Wettbewerb „Genius“ in New York mit einer Goldmedaille ausgezeichnet. Mykola erhielt auch hohe Auszeichnungen beim Internationalen Technischen Wettbewerb I-Fest in Tunesien und bei den Expo Sciences in Mexiko.

Mykola Ivanchenko hat sein Projekt patentiert und hofft, dass er es bald umsetzen kann. „Es gibt Interesse an dem Projekt und Angebote, aber ehrlich gesagt habe ich keine Zeit, nach Investoren zu suchen. Das Wichtigste für mich ist es jetzt zu lernen und weiterhin zu machen, was mir gefällt“ ■

ВИНАХІД УКРАЇНЦЯ МОЖЕ ВРЯТУВАТИ ОКЕАН ВІД НАФТИ

Новий спосіб, як швидко і недорого очистити Світовий океан від нафти винайшов молодий науковець — студент Київського політехнічного інституту ім. І. Сікорського **Микола Іванченко**. Він створив гідрофобізований адсорбент — матеріал, що вбирає нафту, відштовхуючи воду. І хоча ідея використання адсорбенту для очищення водойм не нова, цінність Миколиного винаходу, власне, у тому, що зібрану у невеликі гранули нафту можна і далі використовувати.

«Проблема розливу нафти в річках, морях та океанах є досить болючою. Для її вирішення потрібно брати до уваги два важливі чинники: ліквідувати розлив і зібрати при цьому якомога більше нафти, що

розлилась, — розповідає Микола. — Отже, від початку було завдання створити гідрофобізатор — речовину, яка була би максимально водовідштовхувальна. Відтак, адсорбент покритий гідрофобізатором не пропускати води, вбирати лише нафту. До того ж, такий матеріал мав бути ще й економічно вигідний, доступний та легкий в експлуатації. І це повністю вдалося».

Проблемою розливу нафти хлопець почав займатися ще в школі. Як член Київської Малої Академії Наук, дуже багато часу проводив у лабораторіях. «Я був дуже цілеспрямований», — зізнається Микола. Загалом над своїм винаходом він працював півтора року.

Адсорбент створено на базі перліту (його ще називають обсидіановим склом), який є досить дешевим та поширеним в Україні. Зі слів Миколи, цей матеріал на перший погляд нагадує пісок, але якщо придивитися, можна побачити пори.

Саме у цих порах і збирається нафта. «Найголовнішою характеристикою кожного адсорбенту, — каже науковець, — є його питома ємність, тобто скільки одинграм адсорбенту може увібрати рідини. У лабораторії КПІ ми з моїм науковим керівником випробували шість видів перліту і вибрали такий, один грам котрого вбирає близько сьоми грам рідини».

Вперше свою ідею молодий винахідник презентував три роки тому в Україні на конкурсі **Intel Еко**, де отримав гранпрі. Далі на міжнародному науковому конкурсі **Genius** у Нью-Йорку його винахід був відзначений золотою медаллю. Високі нагороди Микола отримав також на **Міжнародному**

технічному конкурсі **I-Fest** в Тунісі та **Expo-Sciences** у Мексиці. Крім хімії, науковець має ще багато інших зацікавлень і практично всьому вчиться сам.

У дитинстві замість того, щоб гратися іграшками, займався піротехнікою: робив «ракети» та «бомбочки», які спалював у бабусі на городі. «Сьогодні в інтернеті можна знайти практично все. І звичайно ж, складники різних піротехнічних сумішей. До

Це було весело і, зазвичай, все було під контролем, тільки одного разу загорівся балкон... Відтоді вирішив, що досліди краще проводити в лабораторії...»

речі, деякі з них можна взяти з побутової хімії. Це було весело і, зазвичай, все було під контролем, тільки одного разу загорівся балкон... Відтоді вирішив, що досліди краще проводити в лабораторії...»

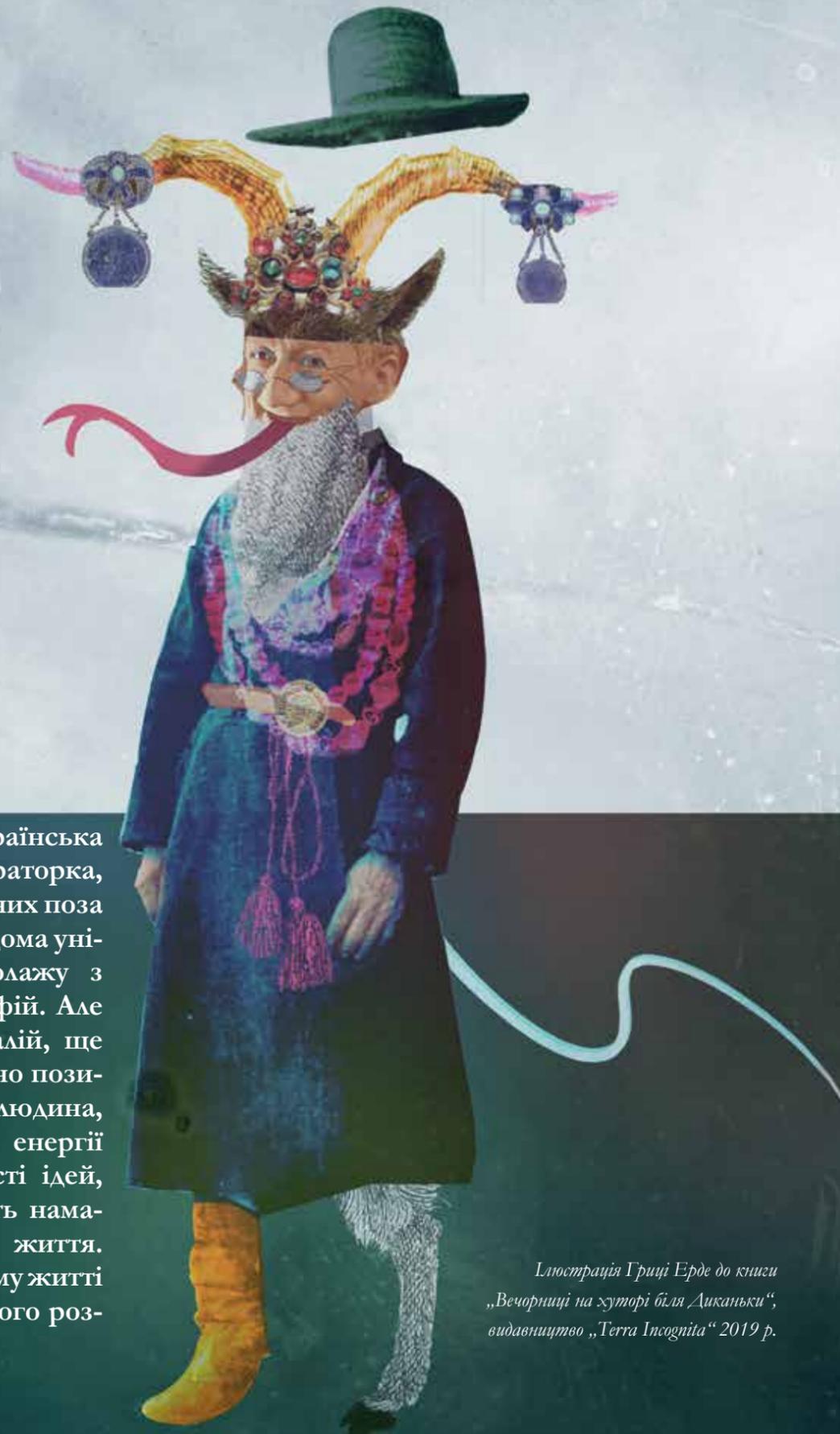
Свій проєкт Микола Іванченко запатентував, і сподівається, що незабаром вдасться його реалізувати. «Є зацікавленість, пропозиції, але, чесно кажучи, не маю часу для пошуку інвесторів. Для мене наразі головне — вчитися і продовжувати займатися тим, що мені подобається» ■

Maria
Szolomycka

Yurko
Sushch

Гриця Ерде — українська художниця і ілюстраторка, одна з найбільш знаних поза межами України, відома унікальним стилем колажу з вінтажних фотографій. Але окрім всіх цих регалій, ще й просто надзвичайно позитивна і відкрита людина, сповнена шаленої енергії і безмежної кількості ідей, які вона в ту ж мить намагається втілити в життя. З'являючись у вашому житті вона моментально його розкручує і запалює.

Ілюстрація Гриці Ерде до книги „Вечорниці на хуторі біля Диканьки“, видавництво „Terra Incognita“ 2019 р.

Гриця Ерде: про Берлін, мистецтво та Гоголівщину

Ти вже чотири роки живеш в Берліні. Чим він тебе полюбив?

Почнем з того, що я просто люблю бари і галереї (сміється). З Берліном у мене сталась любов. Пам'ятаю, як я вперше приїхала на Варшауер Штрассе, вперше побачила цей міст, Обербаум-брюке. Приїхала з Нойкьольну і потрапила в галерею Урбан Шпрее. І все, вже по цих двох районах я зрозуміла, що навколо є все, що мені потрібно. Я почала ходити на виставки, джазові концерти і в якийсь момент зрозуміла, що повертатись не хочу. А потім мені написали з хостелу Amstel House в Моабіті і запропонували зробити 150 квадратних метрів муралів в коридорах готелю. За півтора місяці.

Нічого собі! Ти як Бенксі.

Який Бенксі? Мікеланжело. Я півтора місяці провисіла на риптуваннях під куполом і в коридорах. Це був колаж і трафарет і живопис одночасно. Словом, зайшло мені нормально. Хоча перші 2 роки я насправді відчувала, що „I don't belong here“. Не зважаючи на участь в різних виставках і проектах.

Водночас в тебе також багато проєктів в Україні. В вересні на „Форумі видавців“ у Львові була презентована книга „Вечорниці на хуторі біля Диканьки“ Миколи Гоголя в перекладі Юрія Винничука з твоїми ілюстраціями. Розкажи, як ти працювала над цими ілюстраціями? і на сніпках Гоголя зі всім його нинерним світом увійшов в твоє життя.

Стою я в барі, нікого не рухаю. Але красиво стою. Приходить повідомлення від арт-директорки видавництва Terra Incognita, де я працюю: „Грицю, давай таки зробимо Гоголя“. Я написала, давай спробуєм. За Гоголя ми вже брались

рік до того, але не пішло. А цього разу відразу з головою втягнулась. Почала робити ілюстрації, набагато більше ніж треба. Ці всі персонажі з'являлись в моїй голові. Жили поруч зі мною. Хотілось їх пропрацювати. Я працюю зі старою фотографією, брала фотографії з Полтавської області, самої Диканьки, вкладала багато часу в дослідження побуту, одягу, атрибутів. Потратила на це місяців сім, просто на перебирання фотографій. І в принципі все йшло більш-менш окей і я збиралась здавати книгу вчасно до форуму, але за два місяці до дедлайну пішла з дому.

Як пішла? Нуди? За Гоголем?

Та да. В моєму житті почала відбуватись якась повна гоголівщина. За 3 місяці в Берліні я прожила в трьох квартирах, двох готелях, різних районах, а ще в Чорногорії, і в Канаді. Побачила нарешті Берлін з середини. Так мені здається. Книжку таки доробили до Форуму і вона вийшла афігенна. Гоголь мені подарував прекрасне літо, дуже довге і густе.

Гриця в канадській резиденції.

Автор фото: Meaghan Ogilvie

Ілюстрація Грици Ерде до книги „Вечорниці на хуторі біля Диканьки“, видавництво „Terra Incognita“ 2019 р.

Але сама на Форумі ти не була, так як була в той час в Торонто. Що ти там робила?

Це була резиденція для художників в Торонто Айллендс, островах на гігантському озері Онтаріо. Зібрались митці зі всього світу, всі дуже класні і талановиті люди. В нас було два тижні щоб зробити свій проєкт про воду. І я ще хотіла щоб це якось стосувалось екології. Я не хотіла купувати полотно, ще щось, везти це все туди. Тому я просто збирала на вулиці коробки і малювала на картоні, вирізала всякі рослини, які ростуть в цих озерах. А потім ще купила альбом вінтажної фотографії Торонто і зробила колажі з персонажів.

Ще раніше я відкрила для себе розвагу з двадцятих років минулого століття, яка відбувалась на цьому острові. Розвага полягала в тому, що кінь з вершником стрибає з великої висоти у воду. Мене завжди надихало те, якими дурними можуть бути люди, як ми використовуємо тварин, людей, ресурси землі, в своїх абсурдних цілях, і наскільки жахливо це може бути. Але красиво. В моїй інсталяції, проєкція цього коня нескінченно стрибала в картонні водяні рослини і акварелі ■

grycja

erde

Grycja Erde ist eine der bekanntesten Künstlerinnen und Illustratorinnen außerhalb der Ukraine, die durch ihren außergewöhnlichen Collage-Stil und vintage Fotos bekannt ist. Abgesehen von allem, was sie bis jetzt erreichte, ist sie eine sehr offene und aufgeschlossene Person, die im Überschuss Energie und Ideen hat, welche sie natürlich sofort verwirklichen möchte. Sie dreht alles um sich herum auf und verleiht dem Leben neue bunte Farben.

Grycja wohnt schon seit vier Jahren in Berlin, und auch wenn sie sich hier am Anfang nicht wohl fühlte, möchte sie jetzt nirgendwo anders hinziehen. Sie ist begeistert von dem Rhythmus und der Lebensbuntheit dieser Stadt. Die Vielfaltigkeit und die Intensivität dieser künstlerischen Stadt inspirieren ukrainische Künstlerin. Grycja hatte bereits ein paar Projekte in Berlin wie beispielsweise ein 150 m²-großes Mural für Amstel House Hostel und die Plakat-Serie für Jazz-Abende im Café Dujardin, die drei Jahre lang dauerte.

Gleichzeitig arbeitet Grycja an Projekten in der Ukraine. Eines der größten Projekte dieses Jahres waren die Illustrationen für das

Foto: Katja Ivanova

Buch „Die Nacht vor Weihnachten“ von Mykola Gogol, übersetzt von Mykola Vynnytschuk. Ihre Illustrationen geben diese Mysteriosität der Gogol-Welt wieder. Und wenn man sich die Bilder anschaut, denkt man, so stellte es sich wohl Gogol vor. Jeder Protagonist besteht aus einzelnen Teilen. Diese Teile stellen die

Protagonisten komplex vor und setzen Akzente auf verschiedene Seiten ihrer Natur. Für dieses Projekt musste die Künstlerin ganz viele vintage Fotos aus dem Poltaver Gebiet bearbeiten. Sie bemühte sich, dass die Protagonisten eine klare Verbindung zu dem Ort haben, denn das würde sie realistischer darstellen. Sieben Monate lang lebte sie mit diesen Protagonisten in ihrem Kopf und malte sie sich deutlicher aus. Am Ende schuf sie eine perfekte Visualisierung der Gogol-Welt.

Im September 2019 wurde dieses Buch vom Terra Incognita Verlag auf dem Bookforum vorgestellt. Zu der Zeit war die Künstlerin bereits in Canada auf einer Künstlerresidenz in Toronto Islands. Dort musste sie in zwei Wochen ein Projekt fertig machen, welches das Wasser und die Seen aus diesem Gebiet betraf. Sie sagt, sie sei damit zufrieden ■

КУБОК ДІАСПОРИ #3, АМБІЦІЙНИЙ. ПОЗИТИВНИЙ. ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ.

21 вересня в Штутгарті відбувся вже третій Кубок Діаспори. Вже “старожили” турніру Штутгартська Хунта, Ukrainische Falken, Українці Карлсруе та Mainhattan Boys вітали новачків: команди “Наша школа” з Гайдельберга та “ФК Отамани” з Варшави. Вже вдруге брали участь хлопці з DK Occidens. Крім того, команда-господарка, Штутгартська Хунта, виставила також свій другий склад, отож за заповітний кубок в 2019-му році боролось вісім команд.

Говорячи про інтернаціональність учасників, то крім переважної більшості українців Німеччини, також були присутні представники діаспор Польщі, Австрії, Голландії та Литви. Відвідав цю подію і пан Дмитро Шевченко, консул із Мюнхена, який у своїй промові під час церемонії відкриття привітав команди.

Кубок пройшов у звичному модусі, більшість учасників вже знали куди вони їдуть і що їх очікує. Тут нам або пощастило, або ми просто одразу все добре спланували! :) З самого початку ми обрали певний формат, якого ми й досі дотримуємось, лише удосконалюючи деталі.

Сліпий жереб звів у матчі-відкритті обидві Штутгартські Хунти у такому собі дербі, в якому у напруженій боротьбі перша команда

подолала другу. Двократні володарі Кубку Діаспори „Ukrainische Falken“ зустрілись у своїй першій грі з “Отаманами” з Варшави. І тут можна сказати, що „Соколам” пощастило, адже для гостей з Польщі це була взагалі перша футбольна гра у залі і вони мали спочатку звикнути до бортів та сітки. Але вже з другої гри „Отамани”, повністю перелаштувавшись, не залишали своїм суперникам жодного шансу. Як результат: загальна різниця забитих-пропущених м'ячів після семи матчів +53!

Але наздогнати „Соколів” „Отаманам” вже не вдалось, оскільки перші знов виявились непереможними, послідовно розбираючись з кожним суперником, і не втрачаючи жодного очка. Третю сходинку заслужено посіла Штутгартська Хунта I.

#	Team	T+	T-	T±	Won	Lost	Pkt
1	Ukrainische Falken	46	8	38	7	0	21
2	FC Otamany	62	9	53	6	1	18
3	Stuttgarter Junta I	36	17	19	4	2	13
4	Mainhattan Boys	25	18	7	4	3	12
5	Ukrainer in Karlsruhe	15	33	-18	2	3	8
6	Stuttgarter Junta II	14	32	-18	2	5	6
7	Nascha Schkola	9	52	-43	1	6	3
8	DK Occidens	8	46	-38	0	6	1

Але не тільки визначення чемпіона було нашою метою, спортивна частина була лише першим таймом Кубку Діаспори. За традицією друга частина заходу була присвячена відпочинку, спілкуванню і проведенню часу у невимушеній атмосфері. Під українську музику, з барбекю і напоями різної міцності учасники мали нагоду ближче познайомитись, обговорити турнір, а також спланувати можливі зустрічі у майбутньому. Дуже класно об'єднувати людей, які побачились вперше, але тим не менш знаходили спільні теми і гарно проводили час разом. Завершився цей насичений день далеко після опівночі танцями і караоке, коли вже навіть найвитриваліші потребували відпочинку :)

Ми, як організатори, дуже задоволені проведенням турніру. Нам вдалося втілити в життя все, що планувалось. У нас з'явилися партнери, долучення яких значно полегшило організацію, а також підняло захід на інший рівень. В майбутньому нам хотілось би зробити склад учасників більш інтернаціональним і побачити, наприклад, команди з Голландії, Італії, Франції, Люксембургу, Чехії.

До наступної зустрічі у Штутгарті!

DIASPORA CUP VOL. 3

Von Vsevolod Mostovetsky

Am 21. September fand der dritte Diaspora Cup statt. Vier Stammteams – Stuttgarter Junta, Ukrainische Falken, Ukrainer in Karlsruhe und Mainhattan Boys – hießen die neuen Teilnehmer willkommen: Nascha Schkola aus Heidelberg, FC Otamany aus Warschau. Und die Jungs von DK Occidens waren zum zweiten Mal da. Außerdem schickte der Gastgeber Stuttgarter Junta ihre zweite Mannschaft ins Rennen, sodass insgesamt 8 Teams um den Pokal kämpften. Die Internationalität der Teilnehmer war diesmal deutlicher: Neben der überwiegenden Mehrheit der Ukrainer aus Deutschland spielten auch Ukrainer aus Polen, Österreich, Holland und Litauen. Der Ehrengast des Pokals, der ukrainische Konsul aus München – Dmytro Shevchenko, begrüßte die Teilnehmer mit einer Eröffnungsrede.

Unser Glück lag darin, dass die Teilnehmer alles über die Rahmenbedingungen wussten. Diaspora Cup führen wir im von Anfang an durchdachten und passenden Konzept durch: Jahreszeit – Herbst, Liga Modus – alle gegen alle, Abschlussparty – gemeinsam das Ende feiern. Diesjährige deutlich gestiegene Anzahl der teilnehmenden Mannschaften hinterließ den Eindruck, dass wir uns für die Zukunft auch den Turniermodus überlegen sollten.

In einem der beiden Eröffnungsspiele, die parallel stattfanden, trafen die beiden Hausherrn in einer Art Derby aufeinander. In einem harten Kampf verlor die Stuttgarter Junta II. Im zweiten Eröffnungsspiel kämpften die Titelverteidiger Ukrainische Falken gegen die ambitionierten FC Otamany aus Warschau und konnten das Spiel für sich entscheiden. Nicht ohne Glück! Für die Gäste aus Polen war es das erste Hallenfußballspiel überhaupt und sie mussten sich erst die

Erfahrung mit Banden und Netzen holen. Jedoch zeigten Otamany bereits im zweiten Spiel ihre Stärke und ließen ihren Gegnern keine Chancen mehr. Die beeindruckende Tordifferenz ist die Bestätigung dafür – nach sieben Spielen +53 Tore. Aber die Aufholjagd nach den Falken scheiterte, denn diese ließen nichts mehr anbrennen und verteidigten den Titel souverän. Den dritten Platz belegte verdient Stuttgarter Junta I.

Den Meister zu bestimmen war allerdings nicht das einzige Ziel des Turniers: Der sportliche Teil war nur die erste Halbzeit des Diaspora Cups. In der zweiten Halbzeit ging es traditionell um Spaß und Vergnügen. Bei ukrainischer Musik, Grillen und Getränken hatten alle Teilnehmer gute Möglichkeit einander besser kennenzulernen, das vergangene Turnier zu besprechen und auch weitere möglichen Treffen zu vereinbaren, um die Zeit bis zum nächsten Cup zu überbrücken. Wir, Organisatoren, haben uns recht herzlich gefreut, so viele Menschen aus unterschiedlichsten Orten zusammenzubringen, die miteinander feierten, lachten und Spaß hatten! Mit Tänzen und Karaoke feierten wir bis spät in die Nacht, sodass sogar die Stärkeren unter uns sich nach einer Erholung von Sport und Party sehnten :)

Eine Veranstaltung solcher Größe zu organisieren bereitete uns viel Freude, Spaß und Stolz. Wir konnten alles geplante umsetzen und fanden sogar neue Partner, welche die Organisation erleichterten und das Event auf ein neues Niveau gebracht haben. In der Zukunft würden wir uns sehr über mehr internationale Mannschaften freuen. Holland, Italien, Frankreich, Luxemburg, Tschechien – wir warten auf euch in Stuttgart :)

Тижні України у Баварії Ukrainische Tage in Bayern

Übersetzt von Afina Khadzhyanova

Diesjährigen „Ukrainische Wochen in Bayern“, welche dem Zweck des Ausbaus der Zusammenarbeit zwischen der Ukraine und Bayern dienen, haben sich als echter ukrainischer Festival entpuppt, bei welchem diverse Veranstaltungen stattgefunden haben: wissenschaftliche Konferenzen, Ausstellungen, Business Treffen, Ukrainisch-Bayerischen Wirtschaftsforum, zahlreiche Diskussionen, Lesungen und Konzerte. Die hervorragend koordinierte Arbeit aller Teilnehmer war der Schlüssel zum Erfolg: Organisationsteam, Generalkonsulat der Ukraine in München, Molodist International Film Festival, mit der finanziellen Unterstützung von dem Ukrainischen Institut, der Stadt München und der Ukrainischen staatlichen Kinoagentur (Derzhkino).

Der ukrainische Freak-Kabarett Dakh Daughters gab das Eröffnungskonzert zur Veranstaltungsreihe in der Gasteig Philharmonie. Die Begeisterung des Publikums war überwältigend. Mit einer Mischung aus Politik und Poesie, Klassik und Avantgarde brechen die Dakh Daughters alle möglichen Grenzen: Sie singen über Utopie, post-sovietische Depression, Krieg und Liebe.

Auch den Ukrainischen Filmtagen in München gab das Konzert den Auftakt. Drei Tage lang wurden die neusten

Filme verschiedener Genres den zahlreichen Besuchern in den Münchner Kinos vorgeführt. Sehr großes Interesse erweckte Nariman Alievs Debütfilm „Evge – Homeward“, welcher das nächste Jahr um den Oscar kämpfen wird. Regisseur Anatoliy Mateshko, Drehbuchautor Anastasia Mateshko und Produzent Yevgeny Dyachenko präsentierten ihre Kinderfilme – „Foxter & Max“ und „Infernal Khoruv or Cossack Christmas“. Zum Schluss gab es die Vorführung des Films „The Wild Fields“.

Eine weitere Veranstaltung des Festivals war der Literaturtreffen „Eine Brücke aus Papier“ organisiert von Verena Nolte. An 5 Tagen fanden mehr als 20 Diskussionen, Lesungen, Kunstveranstaltungen und Konzerte statt, an denen ukrainische und deutsche Autoren, Übersetzer, Künstler und Journalisten teilnahmen. Juri Andruchowytch, Serhij Zhadan, Natalka Sniadanko, Oleh Kozarew, Victoria Amelina und viele weitere Autoren haben ihre Werke gelesen, manche sogar speziell für diese Veranstaltung ins Deutsche übersetzt.

Zum Schluss bieten die Ukrainische Wochen in Bayern ihren Besuchern die ukrainischen Weihnachtstraditionen, präsentiert von Pikkardijska Tercia A-Cappella-Gruppe in der Münchner Erlöserkirche.

Щобогорічні тижні України в Баварії з самого початку перетворились на справжній український фестиваль. Відкриттям події став концерт фрік-кабаре «Dakh Daughters» у філармонії Гастайт. Здавалося, що зала ось-ось вибухне від оплесків та захоплених вигуків, а глядачі затанцюють під запальні ритми Rozy Donbass. Сумішшю політики та поезії, класики і авангарду ці дівчата долають всі можливі кордони, співають про утопію, пострадянську депресію, війну та кохання.

Концерт «Dakh Daughter» відкрив також Дні українського кіно в Мюнхені. Три дні найновіші фільми різних жанрів збирали повні зали мюнхенського кінотеатру «Ріо Фільмпалас». З великим інтересом публіка прийняла дебютну картину Нарімана Алієва «Додому/EVGE», яка наступного року позмагаться за «Оскар». Режисер Анатолій Матешко, сценарист Анастасія Матешко та продюсер Євген Дяченко презентували свої фільми для дитячої аудиторії – «Фокстер & Макс» та «Пекельна

Хоругва або Козацьке Різдво». Завершенням був показ фільму «Дике Поле».

Визначальними для успіху цих проектів стала злагоджена робота команди у складі культурної менеджерки Манани Палагашвілі, режисерки Дарії Онищенко, Генконсульства України в Мюнхені, команди міжнародного кінофестивалю Молодість, а також фінансова підтримка Українського інституту, міста Мюнхен та Держкіно.

Іншою подією фестивалю стала Літературна зустріч «Міст з паперу», організована Вереною Нольте. Протягом 5 днів відбулося більше 20 дискусій, читань, мистецьких акцій та концертів за участю українських та німецьких авторів, перекладачів, художників та журналістів. Мистецьку програму курувала Леся Заєць – художниця та дружина Олександра Гнилицького. Юрій Андрухович виступав з польським гуртом «Карбідо»,

Сергій Жадан – з «Лінією Маннергейма». Наталка Сняданко, Олег Коцарев, Оксана Стоміна, Вікторія Амеліна, Григорій Семінюк читали свої твори, частина з яких була перекладена на німецьку мову спеціально для цієї події.

Інша гучна подія фестивалю – концерт пам'яті Василя Сліпака «Пісня, обірвана кулею» за участю таких співаків, як Сергій Магера (Україна), Зоряна Кушплер (Австрія), Тарас Конощенко (Німеччина), Тарас Житинський (Англія), Фатіма Чергіндія (Україна) тощо. Почесний гість заходу – композитор Мирослав Скорик.

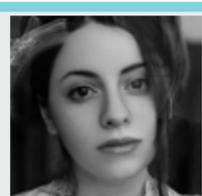
Завдяки співпраці з Інститутом слов'янської філології Мюнхенського університету імені Людвіга Максиміліана відбулися наукові конференції з україністики та лінгвістичних аспектів права. Меморіальний центр «Бабин Яр» та центр світової культурної спадщини Зальцштадль (Регенсбург) допомогли провести інформаційну виставку про холокост в Україні, яку присвятили 50-й річниці з дня народження Івана Котляревського. А важливими подіями в політичній та економічній сферах стали засідання Українсько-баварської робочої комісії та Українсько-баварський бізнес-форум.

На завершення фестивалю – українські різдвяні традиції в мюнхенській Ерльозеркірхе, презентовані вокальною формацією «Пікардійська терція»

За матеріалами Ірини Шум

МАРІЯ КРИВОХИЖИНА: „У БАГАТЬОХ УКРАЇНСЬКИХ АГРАРІЇВ КОМПЛЕКС МЕНШОВАРТОСТІ.“

Iryna
Fingerova

Це – Маша, вона кураторка проектів у німецькій асоціації APOLO, що організовує фахові стажування для студентів-аграріїв та підтримує екологічне сільське господарство.

Коли ми зустрілися у маленькому, нікому невідомому місті у східній Німеччині, де я зараз мешкаю, вона запитала чи є тут біомагазин. Він таки був, але давно зачинений.

«Тому я займаюся тим, чим займаюся», – пояснила вона.

Хоча знайомі ми давно, не бачили одна одну вже декілька років. За цей час вона і почала працювати в APOLO. Це її змінило. Я розпитала Машу про те, як робота в аграрній галузі впливає на світогляд.

У чому полягає ваша місія?

Наша мета підвищити кваліфікацію молодих спеціалістів у сфері сільського господарства та створити професійну мережу між фахівцями з Німеччини та Східної Європи.

Окрім того, ми проводимо обмін досвідом між фахівцями. У багатьох українських аграріїв комплекс меншовартості. Вони бачать, що німецькі фермери беруть у лізинг (тобто довгострокову оренду) французький трактор і розуміють, що вдома на них чекає радянський. Це прикро, але ми показуємо: ти не один, є люди з такими ж проблемами. Об'єднайся з ними.

Ви існуєте вже 20 років, що є вашим найбільшим успіхом?

Наш найбільший успіх у тому, що ми стали професіоналами. Ми – менеджери, екологи, перекладачі, психологи. Нещодавно ми їздили з німецькими фахівцями по західній Україні з метою обміну досвідом. Питання довіри – важке питання. Українських фермерів було просто переконати. По телефону

цього зробити неможливо. Потрібно прийти, подивитися в очі, разом поїсти, поспілкуватись. В проектній роботі людський фактор грає дуже важливу роль.

Як пересічному студенту до вас потрапити?

В нас є домовленості з трьома аграрними університетами: Тернопільським, Мелітопольським та Білоцерківським. Студент відправляє нам свої документи, ми проводимо співбесіду, він каже: «Хочу працювати лише з вівцями!» Ми враховуємо його побажання, але обирають підприємства. Буває таке, що вони шукають когось із правами на трактор.

Як проходить стажування?

Учасники проходять курс німецької мови в своєму університеті. Ми відправляємо до України німецьких студентів, що хочуть отримати досвід викладання мови. В нас навіть є власний підручник німецької професійно-орієнтованого характеру.

У травні розпочинається 4-х місячне стажування. Для багатьох це перша поїздка за кордон, а отже

великий досвід не тільки в аграрній сфері але і загалом. Студенти живуть у родині фермера, де знайомляться із культурою, традиціями, побутом німецьких селян. В кожного є куратор, який пояснює різні побутові та професійні речі.

Наприкінці всіх чекає усний іспит німецькою! За два тижні до завершення практики студенти відправляють звіти, які написані від руки та додають до них фотографії. Це досить зворушливо. Їм потрібно пояснити німецькою, наприклад, як прийняти роди у корови.

Чи можуть учасники застосувати цей досвід вдома?

Звісно! Багато підприємств працюють з німецькою технікою та насінням, чи експортують товари до Німеччини. Ми намагаємося поширювати ідею біо-сільського господарства. В Україні це зараз тренд, як в принципі і тут, але не вистачає освіти.

Головне, що отримують випускники – це розуміння, які можливості є в Україні. Вони їдуть сюди, щоб повернутися додому та змінити щось на краще ■

MARIIA KRYVOHKYZHYNA: „WENN WIR MENSCHLICH BLEIBEN, KRIEGEN WIR JEDES PROJEKT ERFOLGREICH DURCH- GEFÜHRT!“

MARIIA KRYVOHKYZHYNA IST DIE KURATORIN DER PROJEKTE DES DEUTSCHEN VEREINS APOLLO, DER AUS- UND WEITERBILDUNG JUNGER FACH- UND FÜHRUNGSKRÄFTE AUS DEM AGRARBEREICH SOWIE FÖRDERUNG DES ÖKOLOGISCHEN LANDBAUS ORGANISIERT.

Text: Iryna Fingerova

Welche Ziele verfolgen Sie?

Wir möchten ein professionelles Netzwerk zwischen Fachleuten aus Deutschland und Osteuropa aufbauen und Qualifikationsmöglichkeiten für ukrainische Studenten anbieten. Das wichtigste, das Absolventen am Ende bekommen, ist ein Überblick über die Möglichkeiten, welche die Ukraine heutzutage anbietet.

Außerdem organisieren wir einen Austausch zwischen den Fachleuten. Viele ukrainischen Landwirte haben einen Minderwertigkeitskomplex. Sie vergleichen Arbeitsbedingung in der Ukraine und in Deutschland und sind frustriert. Wir versuchen alles, damit sie sich mit den Arbeitsbedingungen nicht alleine fühlen.

Wie kommt den Studenten zu Ihnen?

Wir arbeiten zusammen mit drei Agraruniversitäten aus drei Städten: Ternopil, Melitopol und Belotserkovsky. Der Student schickt uns seine Unterlagen über die internationale Abteilung der Uni, wir führen ein Interview durch, er sagt: „Ich will nur mit Schafen arbeiten!“ Wir berücksichtigen diese Wünsche, wählen aber Unternehmen aus. Manchmal sucht man nach jemandem, der Traktor fahren darf.

Wie läuft das Praktikum ab?

Die Teilnehmer besuchen einen Fachsprachkurs an ihrer Universität. Zur ihrer Unterstützung haben wir ein eigenes Lehrbuch veröffentlicht. Ein 4-monatiges Praktikum beginnt im Mai. Für viele Teilnehmer ist dies das erste Mal im Ausland. Das ist eine großartige Erfahrung! Die Studenten leben in den Bauernfamilien und haben einen Ansprechpartner für alle möglichen Fragen.

Am Ende muss man eine mündliche Prüfung auf Deutsch bestehen! Zwei Wochen vor der Prüfung senden die Schüler handgeschriebene Arbeitsberichte. Ihr könnt euch echt nicht vorstellen, wie toll und berührend es ist! Sie müssen auf Deutsch erklären, wie sie einer Kuh helfen, ihr Kalb auf die Welt zu bringen. Das ist ein großes Erfolgserlebnis.

Apollo wurde 1991 gegründet. Was war Ihr größter Erfolg?

Unser größter Erfolg war, Profis zu werden. Wir sind Manager, Umweltschützer, Psychologen. Neulich waren wir mit deutschen Fachexperten in der Westukraine unterwegs, mit dem Ziel – Erfahrungsaustausch zu ermöglichen. Wie schwierig war es, die ukrainischen Bauer zum Gespräch zu überreden. Nur persönlich, nur direkt in die Augen schauend. Sonst gibt es keine Chance auf Vertrauen. Es ist wichtig, selbst in die Ukraine zu fahren, in die Augen zu schauen, zusammen zu essen.

Wenn wir menschlich bleiben, kriegen wir jedes Projekt erfolgreich durchgeführt ■

У травні 2019 року в Україні на теренах інтернету з'явилась онлайн платформа **ЛІТОТА**: літературна спільнота (litota.com.ua). За невеликий проміжок часу її існування на ній зареєструвалося більше тисячі користувачів. Хто ці люди? Вони пишуть вірші чи прозові твори, пробують себе у жанрі нон-фікшн, деякі, як притаманно всім інтернет спільнотам, приглядаються, спостерігають, критикують та навіть тролють. Але більшість користувачів діляться своєю творчістю та налаштовані позитивно.

Коли з'явилась ідея створення літературної платформи для молодих авторів, я не уявляла, що нас багато, і це потрібно комусь окрім мене. Я пишу оповідання не так давно, декілька років. І коли почала цікавитись, на якому інтернет ресурсі їх можна було б опублікувати, то побачила, що таку можливість надають тільки західні онлайн портали, наприклад Medium чи Wattpad, де ніхто не читатиме мої твори, написані російською чи українською. Звісно, існують різні групи у FB. Але хто читає лонгріди у стрічці фейсбуку? Моїм текстам у соціальній мережі було б не затишно, як і мені особисто.

МОЯ літота

Розвиваємо
здібності.

а не
комплекси

А якщо немає того, що тобі конче необхідно, то чому б не створити це для себе та й для інших. Тож, я вивчила досвід вже існуючого, додала ще цікавого та потрібного, тисячу разів все поміняла і врешті-решт придумала власну літературну платформу.

Вже потім були розробники, неймінг, логотип і таке інше. Все народилося з головної ідеї: це має бути сучасне, гарне, функціональне та безпечне місце, де можна опублікувати свій твір та отримати на нього КОНСТРУКТИВНУ критику. Коли маєш кілька оповідань чи віршів та не розумієш, чи хтось це читатиме окрім твоєї мами, чоловіка чи подруги — публікуйся на **ЛІТОТІ**. Там ти знайдеш бета-рідерів, людей, які теж пишуть, люблять читати та можуть поділитися своїм досвідом. До речі, таким чином працюють всі майстерні з креативного письма: пишемо, читаємо, обговорюємо, робимо текст кращим.

Тож, я вивчила досвід вже існуючого, **додала** ще цікавого та потрібного, **тисячу разів** все поміняла і врешті-решт придумала власну **літературну платформу**.

ЛІТОТА – це...

автор Іванна Лішневець // переклад Ілона Ушеніна

ЛІТОТА (літота, від грец. litotes — простота, помірність; — троп, різновид метонімії) має три основних розділи: **Пише автор**, **Читає автор** та **Говоримо**.

В першому публікуються твори за рубриками (проза, поезія, нон-фікшн, сценарій). У другому є можливість записати та викласти своє творіння у відео чи аудіо форматі. У третьому обговорюється, що прочитали, подивились чи відвідали. Головне, щоб це було пов'язано з літературою чи творчістю.

Платформа має елементи соціальної мережі, тобто можна спілкуватися, коментувати, задавати питання авторів. У нас немає лайків та смайликів, ми користуємось словами, реченнями, текстами. Це ж літературна спільнота: любимо все, що складається зі слів.

Платформа

ДЛЯ
МОЛОДИХ
авторів

LITOTA – Platt-
form für Selbst-
veröffentlichung

Опублікуй
свій текст –

Тут не існує рейтингів та вибору редакції. Реклами немає, тому працюємо за підпискою. Ми підтримуємо спільноту — спільнота підтримує нас. Так, це незвична форма онлайн існування в Україні. У нас ще досі вважають: все в мережі має бути free. Ми пішли на випередження та створили можливість знайомства з більш сучасними формами інтернет ресурсів. Вже злякались? Але після реєстрації на платформі у вас ЗАВЖДИ є безкоштовний місяць, щоб, не поспішаючи, можна було зробити висновок, наскільки вам це цікаво. Та й сума за підписку у нас символічна.

Платформа **ЛІТОТА** — шанс заявити про себе як автора, знайти своїх читачів, почитати інших, висловити свою думку та отримати анонімний відгук на власний текст, який побачите тільки ви; почути нове із світу літературних подій, а головне — знайти однодумців, місце, де тебе почують та підтримають. Так, саме через критику, але таку, від якої не захочеться кинути писати.

Нам тільки пів року, ми, **ЛІТОТІВЦІ**, маємо великі амбіції та плани, багато працюємо для їхньої реалізації, придумуємо цікаві події та нові можливості на платформі. Ми чекаємо усіх залюблених у літературу та вдячні тим, хто вже з нами. Ми хочемо читати та коментувати ваші твори, тому що **ЛІТОТА** — це літературна спільнота, яку створюємо ми з вами от прямо зараз ■

Im Mai 2019 erschien in der Ukraine die Online-Plattform LITOTA, was aus dem Ukrainischen übersetzt für die Literarische Community steht (litota.com.ua), auf welcher sich innerhalb kurzer Zeit mehr als tausend Benutzer angemeldet haben. Was sind das für Menschen? Sie schreiben Gedichte, Prosa oder versuchen sich im Sachbuch-Genre.

LITOTA besteht aus drei Bereichen: Der Autor schreibt, der Autor liest und Diskussion. Im Ersten Bereich werden die Werke nach verschiedenen Kategorien veröffentlicht. Im zweiten hat der Autor die Möglichkeit, seine Werke im Audio- oder Videoformat hochzuladen. In dem Diskussionsbereich findet der Austausch über alles, was mit Literatur verbunden ist, statt.

Die Plattform enthält Elemente des sozialen Netzwerks, d. h. Sie können mit dem Autor kommunizieren, Kommentare abgeben und Fragen stellen. Es gibt keine Smileys oder Likes - wir benutzen Wörter, Sätze, Texte. Es ist letztendlich eine literarische Gemeinschaft: Wir lieben alles, was aus Worten besteht.

LITOTA ist werbefrei und funktioniert nach einem Abo-Prinzip: Wir unterstützen die Community, die Community unterstützt uns. Nach der Anmeldung erhalten Sie einen kostenfreien Probemonat. So können Sie sich entscheiden, ob die Plattform für Sie interessant ist.

Wir sind kein Jahr alt und haben große Pläne, an welchen wir bereits sehr hart arbeiten. Wir möchten Ihre Werke lesen und diskutieren, denn LITOTA ist eine literarische Gemeinschaft, die wir gemeinsam mit Ihnen erschaffen.

За чисте

майбутнє:

українська компанія винайшла інноваційний пристрій для сортування сміття

текст:
переклад:

Вероніка Бардовскіх
Алла Конрад

Чи відомо вам, що за один рік людина є джерелом понад 350 кг побутових відходів? Тим більше, щорік кількість сміття збільшується у два рази. Вирішення для однієї із найважливіших екологічних проблем людства має українське підприємство ТОВ «Система модернізації складів» («СМС»), що розташовується у місті Полтава.

З 2006 року підприємство спеціалізується на виготовленні обладнання для перероблення, сортування та мийки овочів, фруктів, ягід, свійської птиці, а також конвеєрів для логістичних компаній та аеропортів. Три роки тому «СМС» зацікавились й механізмом, який здатен врятувати довкілля від надлишкових відходів.

— На це нас підштовхнув випадок у травні 2016 року. Тоді на Грибовицькому сміттєзвалищі, що у Львові, сталася масштабна пожежа площею 200 кв.м. Під час її ліквідації загинули люди. Так не повинно бути. Ми почали розбиратися у цій сфері, аби навчити людей переробляти сміття. Так і з'явилась ідея, щодо пересувних ліній сортування сміття, — розповідає директор департаменту інноваційного розвитку ТОВ «СМС» Далер Саїдов.

Головний секрет винаходу: мобільність та безпека в експлуатації як для навколишнього середовища, так і для людей, які працюють з механізмом.

На мобільній станції одночасно можуть працювати шість осіб. Техніка дозволяє відсортувати органічну, корисну фракцію. Автоматично йде відбір металобрухту та залишків скла. Бокс оснащений бактерицидними лампами та потужною системою вентиляції.

Українське обладнання, купують як міста, так і об'єднані територіальні громади. Однак, згідно ЗУ «Про Відходи» усі громади мають сортувати сміття та відбирати з нього вторсировину. Зокрема за допомогою сортувальних ліній у районах, але якої потужності вона буде, стане ясно в процесі розробки місцевої програми для небезпечних і твердих побутових відходів. Коли будуть відомі показники за нормами накопичення відходів у кожному районі.

У причепі розташований завантажувальний контейнер з бункером, що автоматично за допомогою лебідок з нього виїжджає. З бункера сміття рухається конвеєрною стрічкою, після чого тверді відходи потрапляють до сепаратора. Окремий конвеєр відводить органічні відходи в спеціальні місткості. Далі працівники вручну розбирають папір, пластик і плівку, а магнітний сепаратор відділяє метал.

Перший подібний пристрій для сортування побутових відходів виготовили на базі фургона для Веселівської ОТГ Запорізької області. А головне, що громада отримує значні прибутки від продажу відсортованих відходів за фракціями.

— Від реалізації відібраної сировини можливо заробити 2,5 млн грн на рік. Цікаво, що нашими сортувальними лініями зацікавились у Європі. Це не дивно, адже вони продуктивні — одна лінія переробити 10 тис. тонн сміття на рік, або до 5 тонн на годину, — розповідає про винахід Далер Саїдов.

Орієнтовна вартість лінії — 1,5 млн грн, що як мінімум удвічі дешевше, ніж будівництво стаціонарної. Для транспортування причепа можна використовувати трактор у якості завантажувача сміття до бункера ■

Wissen Sie, dass ein Mensch in einem Jahr mehr als 350 kg Abfall produziert und entsorgt? Die Müllproduktion nimmt zudem stetig zu und verdoppelt sich jährlich. Die Lösung für eines der wichtigsten Umweltprobleme der Menschheit erfand das ukrainische Unternehmen «System der Lagermodernisierung UG» (SLM), das aus der Stadt Poltawa stammt.

Seit 2006 ist das Unternehmen auf die Herstellung von Anlagen zur Verarbeitung, Sortierung und zum Waschen von Gemüse, Obst, Beeren, Geflügel sowie auf Förderanlagen für Logistikunternehmen und Flughäfen spezialisiert. Seit drei Jahren arbeitet das Unternehmen an einer Lösung, mit der die Umwelt vor übermäßigem Abfall geschützt werden kann.

— Ein Vorfall im Mai 2016 wurde für uns zum Anlaß. Auf der Grybowytsky-Mülldeponie in Lemberg kam es zu einem Großbrand, der sich auf einer Fläche von rund 200 Quadratmetern ausbreitete. Während der Brandlöschung starben Menschen. Sogar darf nicht vorkommen. Wir begannen, diesen Bereich zu analysieren, um den Menschen das Recyceln beizubringen. So entstand die Idee über die automatische Fließbänder für die Müllsortierung, — erzählt Daler Sajidow, Bereichsleiter der Innovationsentwicklung bei der UG.

Das Hauptgeheimnis der Erfindung: Mobilität und Sicherheit im Betrieb sowohl für die Umwelt als auch für Personen, die mit der Anwendung arbeiten.

An einer mobilen Station können jeweils sechs Personen arbeiten. Die organischen und nützlichen Abfälle, Altmetall- und Glasabfälle können automatisch aussortiert werden. Die Station ist mit bakteriziden Lampen und einem leistungsstarken Belüftungssystem ausgestattet.

Die ukrainischen Müllsortiergeräte werden sowohl von Städten als auch von Verbandsgemeinden eingekauft. Laut des Abfallgesetzes müssen alle Gemeinden den Abfall sortieren und recyceln. Die neuen Richtlinien geben den Umgang mit festen und gefährlichen Hausabfällen vor und können als Indikatoren des Erfolges für die Müllverwertung dienen ■

Im Anhänger befindet sich ein Ladecontainer mit einem Trichter. Der Müll bewegt sich entlang des Fließbandes, die festen Abfälle werden mit Hilfe des Drehschalters separiert und die organischen Abfälle werden in spezielle Behälter geleitet. Die Mitarbeiter zerlegen Papier, Plastik und Folie per Hand, ein Magnetabscheider trennt das Metall.

Die erste derartige Einrichtung zum Sortieren von Abfällen wurde auf der Grundlage eines Lieferwagens für Weseliwskische Verbandsgemeinde im Gebiets Saporischschja hergestellt. Das Wichtigste ist es, dass die Gemeinde nun auch hohe Gewinne aus dem Verkauf sortierter Abfälle erwirtschaftet.

— Aus der Verwertung ausgewählter Rohstoffe lassen sich 2,5 Millionen UAH (ca. 93.000 €) pro Jahr verdienen. Es ist interessant, dass auch Europa an unsere Sortierfließbänder interessiert ist. Dies ist nicht verwunderlich, da unsere Müllsortiergeräte sehr produktiv sind. Ein Fließband könne ca. 10.000 Tonnen Müll pro Jahr oder bis zu ca. 5 Tonnen pro Stunde recyceln, so Daler Sajidow.

Die geschätzten Herstellungskosten für das Sortierfließband betragen ca. 1,5 Mio. UAH, was die Hälfte der Anschaffungskosten für eine stationäre Maschine beträgt. Mit Hilfe von Bagger kann der Müll zum Anhänger eingelagert werden.

Für eine saubere
Zukunft:
Ein ukrainisches Unternehmen erfindet ein
innovatives Müllsortiergerät

NACHHALTIGKEIT IM RECHT

**„Die Würde des Menschen ist unantastbar.
Sie zu achten und zu schützen ist Verpflichtung aller staatlichen Gewalt.“
Artikel 1 Absatz 1 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (GG)**

Die jetzige Ausgabe steht unter dem Motto der Nachhaltigkeit. Und so überlegt man sich, was vielleicht für Sie liebe Leserinnen und liebe Leser interessant sein könnte. Gibt es Nachhaltigkeit im Recht?

Recht kann durchaus nachhaltig sein?

Warum habe ich Artikel 1 des GG als Einleitung gewählt? Ganz einfach, weil man hieran sehr plastisch demonstrieren kann, dass das Recht, die Gesetze und Vorschriften, durchaus nachhaltig sein können. Wenn man -Nachhaltigkeit mit Verlässlichkeit gleichsetzt, ein gewisses Maß an Kontinuität hierunter versteht, da wird man schon auf der richtigen Seite sein.

Wissen Sie was so nachhaltig an diesem Satz ist? Er wurde 1949, also vor genau 70 Jahren an dieser Stelle eingefügt und seitdem nie wieder verändert. So etwas nenne ich mal nachhaltig, kontinuierlich, verlässlich. Ach so, ja, ich muss in diesem Zusammenhang gleich darauf hinweisen, dass man diesen Artikel auch gar nicht verändern kann. Die vielen Väter und leider viel zu wenigen Mütter, es waren nur vier im Vergleich zu 61 Männern waren allerdings auch sehr kluge Leute, die genau wussten was sie taten. Warum aber waren diese Menschen denn so klug und clever und haben uns mit dieser Regelung irgend so etwas wie Nachhaltigkeit des Rechts gegeben?

Hierzu kommt man an einer historischen Betrachtungsweise nicht vorbei. Man wird dies alles sowohl im historischen Kontext Deutschland wie auch Europas betrachten müssen. Der zweite Weltkrieg war 1949, dem Jahr der Gründung der Bundesrepublik Deutschland (West-Deutschland), gerade erst gute vier Jahre vorbei.

Die vielen Väter und Mütter des Grundgesetzes wollten es nach dem Scheitern der Weimarer Republik besonders gut und richtig machen. Deswegen schrieben sie insbesondere an den Anfang des Grundgesetzes Selbstverständlichkeiten, wie die Worte über Menschenrechte nieder, obwohl man über Selbstverständlichkeiten eigentlich gar nicht redet. Dieser Artikel 1 des GG kann als klares Bekenntnis, als Aufruf, jedoch auch als Warnung zugleich angesehen werden.

Jetzt bin ich aber kein deutscher Staatsbürger. Was habe ich denn nun mit diesen Grundrechten zu tun?

Mehr als Sie glauben. Es steht in diesem Artikel 1 GG ja nicht, die Würde der Deutschen, oder die Würde aller Katholiken oder Protestanten oder der Anhänger des fliegenden Spaghettimonsters oder aller Linkshänder, ist unantastbar. Nein. Es ist die Würde des Menschen, die unantastbar ist. Unabhängig von Herkunft, Religion, Staatsangehörigkeit usw.

Dies bedeutet also auch für Nichtdeutsche, und wenn sie sich nur für ein Paar Stunden in diesem Land aufhielten, dass diese Grundrechte auch für diese Menschen gelten.

Sie sehen also, dass Grundgesetz ist eben nicht nur für deutsche Staatsbürger da, sondern in den essentiellen (Menschen-)Rechten für jeden. Es wird nicht zwischen Deutschen und Nichtdeutschen unterschieden. Und diese Rechte sollten Sie auch wahrnehmen. Und gegebenenfalls auch juristisch durchsetzen. Seien Sie präsent, nehmen Sie teil an diesem Land, wenn Sie hier wohnen! Nur so funktioniert Demokratie. Nicht anders. Halten Sie sich nicht zurück, denn Sie sind genauso ein Teil des Ganzen, wenn Sie sich in Deutschland aufhalten, wie ich es auch bin. Fordern Sie ihre Rechte selbstbewusst aber auch mit gebührendem Anstand und Höflichkeit einfach ein. Nachhaltigkeit, gerade im Recht, funktioniert nur, wenn wir alle uns dessen bewusst sind, dass man dies bewahren muss.

Natürlich, ich bin mir völlig bewusst, dass zum einen Worte sehr geduldig sind, bzw. das Papier, wie es in einem Sprichwort heißt und der Alltag oft grau und nicht ideal ist.

Aber ohne Engagement, ohne Idealismus und ein gewisses Maß an kindlicher Träumerei und auch ohne eine gehörige Portion Mut wären an vielen Orten und in vielen Ländern keine Veränderungen eingetreten...

Resümee

Nachhaltigkeit im Recht? So war die Eingangsfrage, die ich stellte. Ich muss jetzt ehrlich zugeben, dass ich mir wirklich noch nie so richtig diese Frage gestellt habe. Für mich war das, was ich hier dargestellt habe, irgendwie selbstverständlich. Ich denke aber, es dürfte in einem wesentlichen Punkt Einigkeit bestehen. Nämlich dass es durchaus wichtig erscheint, dass das Recht nachhaltig, also kontinuierlich und berechenbar für uns alle ist.

Lars Dippel

Anwaltskanzlei Dippel
- Strafverteidigung
- Verkehrsrecht
- Migrationsrecht
www.ra-dippel.de

ЛІЖЬКИ ЙТИ В СПОРТЗАЛ? –

Скільки кроків зробили за день, яким спортом займалися сьогодні та коли йдемо в фітнес-студію наступного разу – ось улюблені теми розмов з подругами саме після поїздки в Тель-Авів. Чому? На спорт і здоровий спосіб життя нас змотивували ізраїльтяни лише одним своїм виглядом.

Таку кількість підтягнутих, здорових та привабливих людей на одному квадратному метрі я не бачила ніде. Уся прибережна смуга – в русі й динаміці, тому залишатися в статичній позі і не долучитися до процесу дуже складно. Стрункі та спортивні люди бігають берегом моря, займаються на численних прибережних тренажерах, грають в волейбол чи бадмінтон. І навіть діти змалку беруть участь в спортивному житті, активно кидають м'яч, повзають та з'їжджають з дитячих гірок. Особливо вразило те, що спортивні ізраїльтяни бігають не лише поодиноці, а й з партнерами чи спортивними колясками. А в кого діти вже старші і біжать поруч – той бере з собою собаку. І тут не ясно,

хто кого мотивує більше: чи собака господаря чи господар собаку. На спеціальному собачому пляжі, гасають хвостаті всіх порід, а їх власники щось жваво обговорюють між собою. За цим із цікавостю спостерігають іноземні туристи з фотокамерами, які, як і ми, дивуються зграям собак, що безтурботно бігають по мокрому піску під плескіт хвиль.

Важко повірити, що жителі Тель-Авіва залишаються стрункими та підтягнутими, коли національна кухня налічує безліч смаколиків. Колоритний хумус, гостра ізраїльська яечня шакшука, надзвичайний фалафель, нут, кускус – і це далеко не весь перелік, який навряд чи залишить когось байдужим.

Колись відому ведучу «Орел і Решка Шопінг» Марію Івакову, яка об'їздила пів земної кулі, запитали: де проживають найкрасивіші, на її думку, чоловіки. Рейтинг Марії розподілився так – Швеція, Ізраїль та Бразилія. Дійсно, чоловіки, як я вже відмітила, дуже спортивні, відкриті та ще й успішні. Можливо, через те, що Ізраїль – це столиця

стартапів. У цій невеличкій країні з населенням майже 9 мільйонів, функціонують близько 6000 стартапів. Тут жартують, що кожен третій має власний стартап. Це – феномен у технологічному світі, який намагаються наслідувати багато країн. Найголовнішим технологічним хабом і тех-столицею країни є знову ж таки Тель-Авів. Через численну кількість успішних стартапів його також називають другою Кремнієвою долиною.

Оскільки ми приїхали в період проведення пісенного конкурсу Євробачення, то перевірка на кордоні, як нам сказали потім, була не надто жорсткою. Під час паспортного контролю слід бути готовим до детальних запитань: чому ви тут? Хто подорожує з вами і який між вами зв'язок? Де ви відпочивали минулого року? А при відльоті питають, чи власноручно ви пакували валізи і чи не приймали дивних подарунків, які перевозите? Все через те, що хочуть впевнитися, що ніхто не мав доступу до пакування вашої валізи і не підклав нічого протизаконного.

ЖЕГАЙМО В ТЕЛЬ-АВІВ!

Святині Християнського світу

Якщо ви плануєте поїздку до Ізраїлю, неодмінно варто відвідати Єрусалим. Наша гід жартувала, що міста Тель-авів і Єрусалим конкурують між собою. Одні звинувачують Тель-Авів в надмірних розвагах, веселоощах та вечірках, а ті, в свою чергу, докоряють Єрусалиму в надмірній релігійності. Але туристів з усього світу цікавить і релігійне, і світське життя Ізраїлю. Щоправда між сучасними ізраїльтянами в Тель-Авіві і консервативними ізраїльтянами з Єрусалиму лежать не світи, а цілі галактики. Глибоко релігійні ізраїльтяни, як от в Єрусалимі, носять здебільшого темні костюми, світлі сорочки і темні головні убори, які є символом смирення і скромності. В столиці ж молодь ліберальна, одягається відповідно до XXI сторіччя, відвідує вечірки та радіє життю. Ізраїльтяни – справжні профі, що стосується святкування кожного дня, як останнього. Так як політична ситуація з Палестиною жадає змін на краще, жителі країни проживають кожен свій день як останній.

Збудовані під землею бункери в разі екстремальної ситуації готові прийняти і захистити натовпи людей від можливих обстрілів. Для жителів країни є абсолютно нормальним явищем – почути сигнальну сирену, схватися і провести деякий час в бункері, а потім йти по своїх справах, ніби нічого і не сталося. Перед поїздкою треба обов'язково перевірити, чи безпечно відвідати країну в даний час.

Для паломників і туристів зі всього світу прийнято вшановувати релігійні святині Єрусалиму. Чого варта тільки Стіна Плачу, де, як кажуть, можна відчутти присутність Бога. Вона розділена на дві частини – чоловічу і жіночу. Відходячи від стіни, дивитись потрібно тільки на неї, тобто, в жодному разі не можна повертатися до стіни спиною. Тут, в щілинах між каменями, видніються мільйони записок з людськими земними проханнями. Поділюся досвідом, що ці записки краще підготувати вдома. Може трапитися, що через спеку, нестачу паперу, засобів письма та величезні черги важко сконцентруватися на змісті прохання.

Не менше туристів і біля Храму Гробу Господнього. Тут відчуваєш особливий трепет і віру в дива, коли знаєш, що саме тут на Великдень сходить Благодатний Вогонь. Вражає, що різні християнські конфесії впродовж сторіч мирно вживаються в одному храмі, а їх аж шість: католицька, грецька православна, вірменська, коптська, сирійська та ефіопська. І вони не мають права змінювати будь-що у храмі без згоди інших. Щоб привезти частинку святості додому, на території старого міста можна купити освячені ікони, свічки, священу воду та ще багато чого.

Побувавши в святих місцях, починаєш замислюватися на філософські вічні теми. І всі, здавалося б, раніше важливі питання чи проблеми здаються дріб'язковими і не вартими уваги

Olga
Potsiluiko

KEINE LUST AUF SPORT —

Wie viele Schritte machen wir pro Tag? Welche Sportarten wählen wir aus? Wann gehen wir zum nächsten Mal ins Fitnessstudio? Das waren Lieblingsgesprächsthemen von mir und meinen Freundinnen nach der Tel Aviv Reise. Die Israelis haben uns enorm motiviert, Sport zu machen, ohne ein Wort zu verlieren.

So viele fitte, gesunde und attraktive Menschen pro Quadratmeter habe ich noch nie gesehen. Woran liegt es denn? Im Vergleich zu den anderen Städten, in welchen man nur am Strand chillt, diktiert Tel Aviv seine eigene Strandregeln. Hier passiert alles, außer Stillstand: Muskulöse junge Menschen (und manchmal auch nicht besonders junge) joggen, spielen Volleyball,

Beach Tennis oder Badminton. Hier gibt es auch ein Outdoor Fitnessstudio — direkt am Strand werden die zahlreichen Sportgeräte fleißig benutzt. Die Kinder machen auch mit: Sie spielen auf den Kinderspielplätzen, rennen hin und her mit dem Ball oder fahren Fahrrad. Wenn man der Mittelmeerküste entlang flaniert, fällt sofort ein Speedway auf. Hier sind jede Menge Cityroller, Fahrräder, Segways, Skateboards und andere schnelle Verkehrsmittel zu sehen. Man sagt, dass die Radfahrer in Amsterdam besonders heftig erscheinen, aber die Cityroller-Fahrer in Tel Aviv sind nicht weit davon entfernt.

Was mich besonders beeindruckte — die sportlichen Israelis joggen nie allein: sie nehmen ihre Partner, Kinder und sogar

Hunde gerne mit. Also wenn du gemütlich am Strand liegen bleiben möchtest, kriegst du in Tel Aviv sofort ein schlechtes Gewissen.

Es ist kaum zu glauben, dass die Israelis fit bleiben, wenn die israelische Küche so viele Leckereien enthält: Hummus, scharfes israelisches Spiegelei Shakshuka, Falafel und Kuskus und und und... Egal ob Veganer, Vegetarier oder Alleser — keiner bleibt in Israel hungrig.

Das erste, was ich in meinem Microblog über Tel Aviv geschrieben habe war, dass ich alle meine single Freundinnen dorthin schicken würde. Wie vorher erwähnt, sind die Menschen dort sportlich und höchst attraktiv, aber auch sehr freundlich und nicht zuletzt erfolgreich.

AB NACH TEL AVIV

Text: Olga Potsiluko

Warum ist es so? Israel ist eine Start-up-Nation. In diesem kleinen Land mit nur fast 9 Millionen Einwohner sind circa 6.000 Start-ups aktiv. Hier scherzt man, dass jeder dritte einen Start-up besitzt. Genau deswegen gilt Israel in der digitalen Welt als Phänomen. Tel Aviv nennt man sogar eine neue Silicon Valley, weil hier ein überdurchschnittliches Tech-Potenzial herrscht.

Zwischen Tel Aviv und Jerusalem liegen die Welten. Diese zwei Städte konkurrieren miteinander: die Israelis aus Jerusalem behaupten, dass man in Tel Aviv übertrieben viel feiert. Die Einwohner von Tel Aviv erwidern, dass man in Jerusalem übertrieben viel betet. Die beiden Seiten kann man gut verstehen. Da die politische Situation mit Palästina nicht optimal ist, sind

die Einwohner von Tel Aviv echte Profis in der Kunst „jeden-Tag-zu-feiern“. Sie leben jeden Tag so, als wäre er der letzte. Hier ist es absolut normal, einen Bombenalarm zu hören, sich in einem Bunker zu verstecken und sich danach um private Angelegenheiten zu kümmern, als ob nichts passierte. Vor der Reise nach Israel soll man sich auf jeden Fall beim Auswärtigen Amt informieren.

In Jerusalem gibt es zahlreiche heilige Orte voller ganz besonderer Energie. Hier schienen alle menschlichen Probleme und Sorgen nicht mehr wichtig zu sein. Die uralte Tradition besagt: Wenn du ein Zettel mit deinen tiefsten Herzenswünschen und Bitten zwischen den Steinen der Klagemauer steckst, kommen alle deine Wünsche in Erfüllung. Das haben wir selbstverständlich

gemacht. Mein Tipp ist, einen solchen Zettel bereits zu Hause vorzubereiten.

Was die Passkontrolle angeht, sollte man immer für ein ausführliches Interview bereit sein. Beispielsweise wurden wir gefragt, wer wir sind, warum wir zusammen reisen, in welchem Verhältnis wir zueinander stehen und auch wo wir schon im Urlaub waren. Vor dem Abflug erkundigt man sich, ob wir unseren Koffer selbst gepackt haben und ob wir keine Päckchen oder Geschenke für Dritte transportieren.

Israel ist kontrastreich, ausgesprochen schön & smart. Hier gibt es sehr viel Dynamik und Energie, aber auch die Traditionen haben eine ganz tiefe Bedeutung.

Якщо ви зачепились **мізинцем** за край меблів — це **неприємно**, але **не страшно**. Точно так само, як коли ви **засмутились**, **розгнівались** чи просто **змутились**. Це все трапляється. Але коли ви зачепились мізинцем і він кілька днів не перестає боліти, та ще й спухає, то, вірогідно, він **зламаний** і вам потрібна **допомога професіонала** по зламаних мізинцях. Те саме трапляється і з нашою психікою. Іноді недостатньо просто „взяти себе в руки“, „зробити паузу“ чи „розвіятися з друзями“. Іноді **потрібна професійна допомога**.

Ви можете подумати, що це для тих випадків, коли людина чує голоси чи **хоче стрибнути з даху**. Для них теж, але в першу чергу тоді, коли людина **не може впоратись сама**. Коли ясно, що треба щось змінювати, але ніяк не розібратись, як саме та в якому напрямку.

Неможливо без конкретного прикладу провести межу між „все окей“ та „час дзвонити психотерапевту“. Але зрозуміло одне: часто ми **недооцінюємо** критичність ситуації та **зволікаємо** надто довго. Раптові спалахи агресії, безсоння, відсутність інтересу до життя, часті безпідставні **сльози** та купа інших симптомів можуть бути сигналами того, що вам потрібна допомога. Якщо ви страждаєте, це триває не перший день і ви не можете впоратись самі — **зверніться за порадою** до тих, хто на цьому знається. **Психологів та психотерапевтів**.

Ми рідко говоримо про психічне здоров'я і тому здається, що у всіх інших все виходить і тільки ви не справляєтесь. Але ви **здивуєтесь**, наскільки **багато** людей з кола ваших знайомих **відвідували** психолога чи психотерапевта. І вони **молодці**. Тому що не намагаються зростити зламаний мізинець за допомогою гуглу, **алкоголю** чи ігнорування.

У Німеччині звичайне медичне **страхування** **покриває** серед іншого психотерапію. Тому що психічне здоров'я не менш важливе, ніж здоров'я серця чи нирок. А **психотерапія** — це настільки ж **нормально**, наскільки лікування діабету, гастриту чи перелому.

Все, що я хочу сказати: ви не повинні справлятися з усім самі. **Іноді самим не впоратись**. І це мужньо, зізнатись, що вам потрібна допомога та прийняти її.

Wenn man den kleinen **Zeh** gegen die **Möbel** knallt, **tut es weh**. Ist aber **nicht** so **schlimm**. Auch ist es nicht so schlimm, wenn man **enttäuscht** wird, **traurig** oder **müde** ist. Wenn der kleine Zeh jedoch mehrere Tage nacheinander weh tut und anschwillt, kann es sein, dass er **gebrochen** ist. Dann braucht man **professionelle Hilfe**. Genau so ist es manchmal mit unserer Psyche. Einfach „eine Pause machen“, „sich entspannen“ oder „sich zusammenreißen“ reicht nicht immer. Ab und zu **braucht** man professionelle Hilfe.

Man denkt, man braucht diese Hilfe wirklich erst dann, wenn man Stimmen hört oder sich **umbringen will**. Aber nicht nur dann. Viel öfter braucht man sie, wenn man **selbst nicht weiterkommt**. Wenn man weiß, dass etwas sich verändert soll, hat aber keine Ahnung, was und wie.

Es ist **schwer zu sagen**, wo „ich schaffe es allein“ endet und „ich muss den Psychotherapeuten anrufen“ anfängt. Aber ich weiß genau, dass wir uns oft **überschätzen**. Plötzliche Heulattacken oder Wutanfälle, Schlaf- oder Interesselosigkeit und viele andere Symptome **signalisieren**, dass man **Hilfe braucht**.

Selten ist psychische Gesundheit ein Gesprächsthema, deswegen hat man den Eindruck, als würden alle anderen damit besser klarkommen. Du würdest dich **wundern**, wenn du **wüsstest, wie viele Menschen** aus deinem Umfeld **PsychologInnen** oder **PsychotherapeutInnen** besucht haben. Und das war eine **richtige Entscheidung**, weil sie es nicht versucht haben, einen gebrochenen Zeh mithilfe von Google, **Alkohol** oder Ignoranz zu heilen.

In Deutschland übernimmt die **Krankenkasse** die Kosten für Psychotherapie. Weil psychische Gesundheit nicht weniger wichtig ist, als gesundes Herz oder Nieren. Und **Psychotherapie** ist genauso **normal**, wie eine Therapie bei Magenentzündung, Diabetes oder Beinbruch.

Was ich damit sagen will: Du musst nicht alles alleine schaffen. **Manchmal geht das einfach nicht**. Und es ist mutig, zu akzeptieren, dass man Hilfe braucht und diese Hilfe anzunehmen ■

Svitlana Korzhavina

ІСЛАНДІЯ

Подорож до планети з дивовижною природою та унікальними краєвидами.

Афіна Хаджинова

Наймовірну **красу острова** передати словами дуже важко. Тому поділюся з вами організаційними моментами і побажаю вам ризикнути і побачити все на власні очі.

Ми поставили перед собою ціль – проїхати **кільцеву дорогу за два тижні**. Завдання не з легких, тому потрібно було все спланувати так, щоб завжди було де переночувати і не розоритися. Саме на цьому маршруті знаходяться найважливіші пам'ятки країни. Тут їхати можна на будь-якому транспорті, чого не скажеш про інші дороги, по яких і на повнопривідному **джипі не впоратися**.

Ми стартували з міста **Кефлавік**, в якому переночували в готелі. Майже всі наступні ночі ми провели у **кемпінгу**. Це зручний та найдешевший спосіб ночівлі, бо кемпінгів набагато більше, ніж готелів (почитайте про кемпінг карту – campingcard.is). В них є все необхідне: кухні, душові кімнати, туалети, пральні машини, струм, гральні майданчики, басейни. Розташовані кемпінги біля гір, полів з ягнятами, водоспадів та озер та відкриті здебільшого з червня по вересень. В інший час ночувати можна тільки в готелях. Для кемпінгу необхідний легкий, стійкий, водонепроникний намет, каремати і спальні мішки з розрахунком на холодні ночі. **Інвестиція** у спорядження виправдовує себе, адже воно залишається власнику.

Пересуватися островом **найлегше на машині**. Варто серйозно підійти до цього питання, тому що автівка повинна підходити для обраного маршруту. Фірм з оренди авто на острові більш ніж достатньо. Уважно обирайте контракт і документуйте стан машини на фото і відео. Так. Машини биті камінням і торфом. Однак цього не варто боятися. Чим більше подряпин, тим спокійніше на ній їздити. І, так, каміння буде летіти з-під власних коліс та від інших машин.

Погода не така страшна, як її малюють. Однак **потрібно підготуватися!** Одяг повинен бути функціональним. Обов'язково слід взяти похідне взуття, пуховик, шапку, рукавички, термобілизну (навіть влітку!), водонепроникний плащ і штани. Зазвичай такі речі також добре захищатимуть від вітру. На півдні острова найбільше дощів. Саме там ми промокли так, що довелося одну ніч провести в готелі щоб гарненько просушитися. Повсякденний одяг став у нагоді лише в день прильоту та відльоту. Більшість днів були **сонячними** і досить **теплыми**, навіть у вересні.

Часом сильні вітри перевертають машини. Місцеві служби уважно стежать за погодою і в разі небезпеки перекривають дороги та інформують населення (road.is).

Від краси природи захоплювало дух. Для мене це стало подорожжю на іншу планету: водоспади і гейзери, лавові поля і мох, річки та озера, айсберги та кипляча земля, базальтові скелі та кліфи, фіорди та гори, ягнята, коні, тупики та морські котики. А **геотермальні джерела** відмінно зігрівали кісточки. Одного разу, відпочиваючи в природному джерелі, ми дивилися на **північне саяво** і не вірили, що це відбувається саме з нами. Північне саяво, до речі, можна побачити вже з кінця серпня!

Не бійтеся замерзнути! Якщо ви любите природу і активний відпочинок, то побачене і пережите **змінить вас назавжди**. Ісландія чекає на вас! ■

Fotos: Anton Vlasenko

ISLAND

Reise zu einem Planeten mit atemberaubender Natur und einzigartiger Landschaft.

Afina Khadzhynova

Die unglaublich **schöne nordische Insel** Island. Sie zu beschreiben ist eine schwierige, eher unmögliche Aufgabe. Deshalb werde ich lieber ein paar organisatorischer Punkte erläutern und euch ermuntern, das Risiko einzugehen um alles mit eigenen Augen zu sehen.

Ein gutes Ziel ist die **Ringstraße** – Inselrundfahrt. Auf dieser Route befinden sich die wichtigsten Sehenswürdigkeiten des Landes. Und man kann mit beliebigem Auto fahren (ja, manche Straßen kann man selbst mit dem **Allrad-Jeep nicht befahren**).

Wir starteten die Rundreise in **Keflavik**, nach einer Übernachtung im Hostel. Fast alle darauf folgenden Nächte verbrachten wir auf den **Camping-**

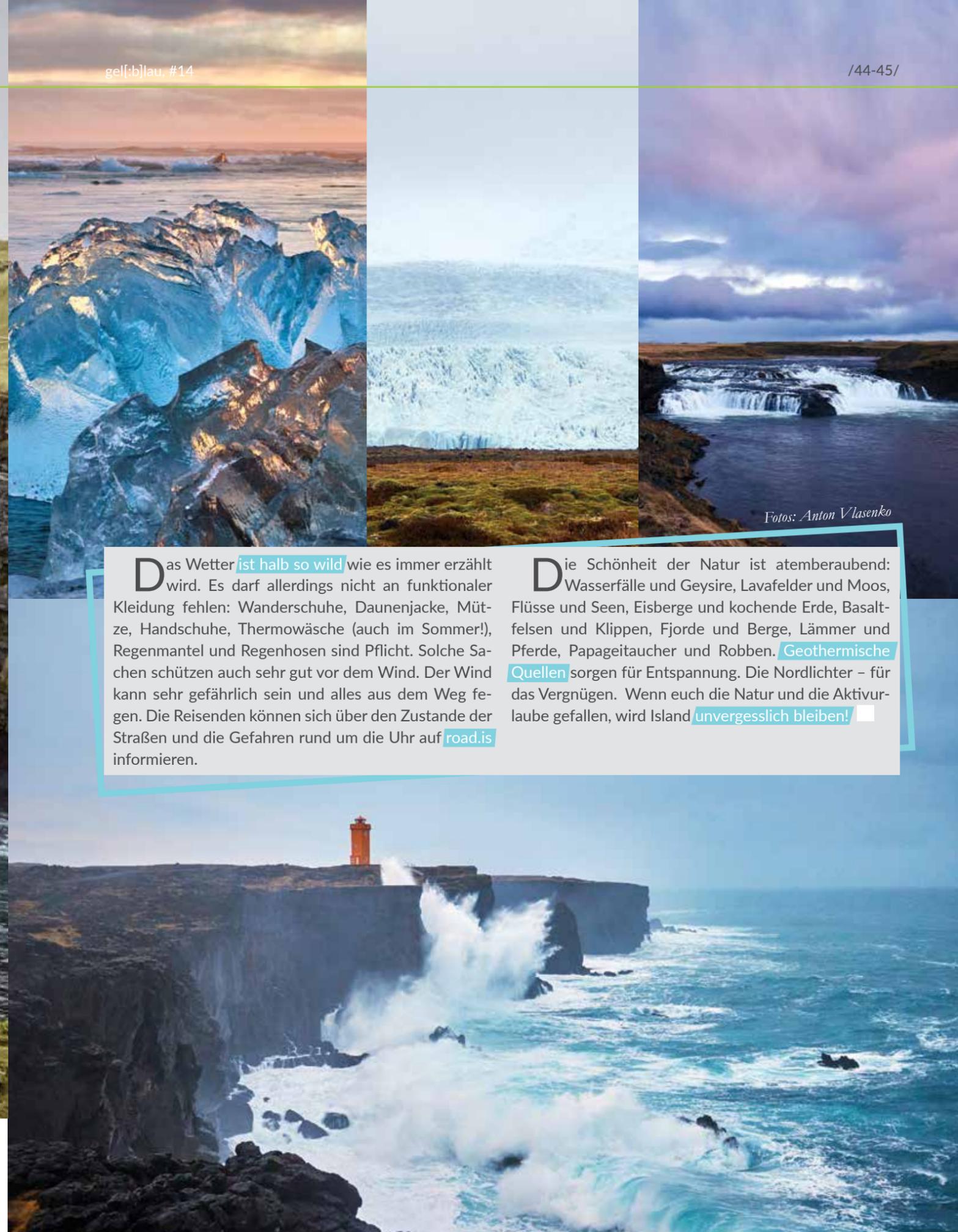
plätzen. Genau das ist am günstigsten (schaut euch die [campingcard.is](#) an) und einfachsten, da es mehr Campingplätze, als Hotels gibt. Es gibt meistens Küchen, Duschen, Toiletten, Waschmaschinen und Strom. Die Campingplätze liegen in der Nähe von Bergen, Wasserfällen und Seen, und sind meistens von Juni bis September geöffnet. Zu anderen Zeiten kann man nur in Hotels übernachten.

Reisen rund um die Insel ist **mit dem Auto** am praktischsten. Man sollte den Mietvertrag und Versicherungen sorgfältig auswählen und später den Zustand des Autos dokumentieren. Autos sind oft sehr verkratzt. Die Steine fliegen entweder vom eigenen oder von vorbei fahrenden Autos.

Das Wetter **ist halb so wild** wie es immer erzählt wird. Es darf allerdings nicht an funktionaler Kleidung fehlen: Wanderschuhe, Daunenjacke, Mütze, Handschuhe, Thermowäsche (auch im Sommer!), Regenmantel und Regenhosen sind Pflicht. Solche Sachen schützen auch sehr gut vor dem Wind. Der Wind kann sehr gefährlich sein und alles aus dem Weg fegen. Die Reisenden können sich über den Zustand der Straßen und die Gefahren rund um die Uhr auf [road.is](#) informieren.

Die Schönheit der Natur ist atemberaubend: Wasserfälle und Geysire, Lavafelder und Moos, Flüsse und Seen, Eisberge und kochende Erde, Basaltfelsen und Klippen, Fjorde und Berge, Lämmer und Pferde, Papageitaucher und Robben. **Geothermische Quellen** sorgen für Entspannung. Die Nordlichter – für das Vergnügen. Wenn euch die Natur und die Aktivurlaube gefallen, wird Island **unvergesslich bleiben!** ■

Fotos: Anton Vlasenko

Кожне повстання починається з твого голосу

Саме під таким гаслом цього року проходив традиційний берлінський парад гордості, або як його ще називають просто прайд, який зібрав у німецькій столиці до мільйона людей.

Текст Михайла Сухоносова
Переклад Ілона Ушеніна

Це вже 41-а хода у Берліні, вона вважається ювілейною, тому що саме 50 років тому, влітку, під час чергового рейду на гей-бар Стоунволл-інн, що на вулиці Крістофер-стріт, штат Нью-Йорк, американські представники гомосексуальної меншини вперше в історії здійснили опір та сказали „досить“ переслідуванням поліції. Після стоунвольських бунтів у США, було створено громадські організації, які боролися за права жінок, темношкірого населення та права людей з нетрадиційною орієнтацією і вже наступного року пройшли перші маніфестації у великих містах Америки у підтримку руху за права ЛГБТ-спільноти.

Як і кожного року, на святковому параді в Берліні була незліченна кількість машин та вантажівок, з яких лунала гучна музика, а відповідні представники, фірми або об'єднання танцювали та співали. Від піших груп людей, які були одягнені у німецьке традиційне вбрання до машини з прототипом голови Карла Маркса з Кемніца та берлінських пожежників – усі раділи життю під палючим липневим сонцем Німеччини. Увагу публіки привертала окрема тайванська колона, яка несла таблички з написами, які нагадували, що вони стали цього року першою азійською країною, яка святкує шлюбну рівність. Люди навколо викрикували слова розуміння та підтримки, у повітрі відчувалась атмосфера єдності та миру. У той самий час майже

непомітно проходила й машина некомерційної російськомовної організації Квартира, яка спрямовує свої сили на роботу з вихідцями з пострадянського простору та їх батьками. Тут лунала й українська музика, а прапори висіли поряд один з одним, молодь огорталася у стяги своєї країни та обіймалася. Вони високо несли, на відміну від усіх інших, транспаранти з інформацією про останні події у східній Європі. Це не зовсім вписувалося у святковий настрій усього дійства, але відображало реальність сьогодення.

Для того, хто був на прайді вперше могло б здатися неочікуваним те, що цей захід відвідують не лише представники ЛГБТ-спільноти, але й цілі сім'ї з дітьми, у яких є берущі, люди з інвалідністю, яким ввічливо уступають дорогу під час танцю під улюблену пісню та навіть люди похилого віку, які просто посміхаються. Тут раді всім і панує атмосфера єднання та щастя, яка не притаманна рутині буденного дня. Здається, що зовсім не важливо, у що ти одягнений та кого ти тримаєш за руку і чи тримаєш взагалі. Тут ти можеш співати, ніби тебе ніхто не чує, та танцювати ніби тебе ніхто не бачить.

За кілька годин, сповнених кумедними та креативними костюмами як на карнавалі, яких не зустріти ніде більше, сповнених всім відомою музикою, танцями під хіти та обіймами незнайомців думаєш, що вже нічого тебе не здивує, як з'являється вона – вантажівка з українським прапором. Приходить розуміння того, що й українці прагнуть належати до спільноти, де тебе ніхто не засуджує та панує настрій прийняття та радості. Пraid у Києві проводиться вже п'ятий рік поспіль, а заходи безпеки є настільки інтенсивними, що демонстрантів доводиться захищати від агресивно налаштованих людей, які виступають за традиційні цінності. Це нагадує свого роду зоопарк, у той час, як у Німеччині людина відчуває себе вільно і не знаходиться у клітці, а захищати демонстрантів ні від кого не треба, тому що всі і так знають, що ніхто нікого не намагається притиснути у правах, а лише прагне рівності. Настане день, коли і в Україні сексуальна орієнтація перестане бути темою для розмови, а стане такою ж звичайною справою як і все інше.

Тим часом берлінська хода закінчується святковим концертом біля Бранденбурзьких воріт, які оточують дипломатичні представництва з вивішеними веселковими прапорами, а журналісти різних видань ведуть прямі трансляції з місця події.

Після пережитого виру емоцій розумієш, що ти побував на святі життя, яке хочеться пережити ще раз ■

Jeder Aufstand beginnt mit deiner Stimme

Unter diesem Motto fand das diesjährige Berliner Pride statt, das bis zu 1 Mio. Besucher in die Hauptstadt gelockt hat.

Text: Mykhailo Sukhonosov

Es war der 41. Umzug in Berlin dieses Jahr und ein Jubiläum: vor 50 Jahren hatte die LGBT-Community während einer Polizeirazzia in der Bar Stonewall Inn in der Christopher Street in New York genug von den Verfolgungen und leisteten zum ersten Mal Widerstand. Nach den Stonewall-Unruhen wurden einige gemeinnützige Organisationen gegründet, die für die Rechte von Frauen, der dunkelhäutigen Bevölkerung und Menschen nicht traditioneller Sexualorientierung gekämpft haben. Ein Jahr danach fanden in amerikanischen Großstädten erste Demonstrationen zur Unterstützung der LGBT-Rechte-Bewegung statt.

Wie jedes Jahr gab es in Berlin unzählige Autos und Plattformen, aus denen laute Musik zu hören war, und auf welchen Menschen gesungen und getanzt haben. Von den zu Fuß gehenden Gruppen in deutscher Tracht über ein Auto aus Chemnitz mit einem Karl Marx Kopf bis zu den Berliner Feuerwehrleuten – alle genossen das Leben unter der prallen Julisonne.

Die Aufmerksamkeit der Öffentlichkeit war durch eine taiwanesischen Kolumne mit Inschriften erregt, die sie daran erinnerten, dass Taiwan dieses Jahr zum ersten asiatischen Land wurde, das die Gleichstellung der Ehe feierte. Es waren überall Worte des Verständnis und der Unterstützung zu hören. In der Luft herrschte die Atmosphäre der Einheit und des Friedens.

Gleichzeitig blieb das Auto der gemeinnützigen russischsprachigen Organisation

Quarteera / Квартира fast unbemerkt. Quarteera setzt sich für die Arbeit mit Einwanderern aus der ehemaligen Sowjetunion und deren Eltern ein. Hier gab es ukrainische Musik zu hören und Fahnen hingen nebeneinander. Die Jugendlichen wickelten sich in die Fahnen ihres Landes und umarmten sich. Sie hatten im Gegensatz zu den anderen große Transparente mit Informationen zu den jüngsten Ereignissen in Osteuropa. Es passte nicht ganz in die festliche Stimmung, aber es spiegelt die heutige Realität wider.

Für diejenigen, die Pride in Berlin zum ersten Mal besucht haben, mag es unerwartet erscheinen, dass diese Veranstaltung nicht nur von der LGBT-Community besucht wird, sondern auch von Familien mit Kindern mit Ohrstöpseln, Menschen mit Behinderungen, denen von den Tanzenden höflich Platz gemacht wird, und sogar von den älteren Leuten, die nur lächeln. Jeder ist hier willkommen und es herrscht die Atmosphäre des Glücks und der Einheit, die dem Alltag nicht eigen ist. Es ist egal, was man anhat, wen man an der Hand hält oder ob man jemanden an der Hand hält. Hier kann man tanzen, als ob es keiner sieht, und singen als ob es keiner hört.

In der Ukraine wird die Pride zum 5. Mal in Folge in Kyjiw durchgeführt. Leider müssen strenge Sicherheitsvorkehrungen getroffen werden, um die Pride-Teilnehmer gegen aggressiv gestimmte Menschen zu verteidigen, die „traditionelle Werte“ vertreten. Hoffentlich kommt der Tag, an dem die Sexualorientierung kein Gesprächsthema mehr in der Ukraine sein wird.

Der Berliner Umzug endete mit einem festlichen Konzert am Brandenburger Tor, das von den Botschaften umgeben ist, welche die Regenbogenfahnen aufgehängt hatten. Nach dem erlebten Wirbelwind der Emotionen wird einem erst bewusst, dass man ein Fest des Lebens besucht hat, das man immer wieder erleben möchte ■

BOOKFORUM 2019

Bookforum для мене ніколи не був новинкою або чимось надзвичайним. Напевне, тому що місцева, сам фестиваль старший за мене на рік, а батьки-книголюби щороку його відвідують. Важко пригадати, коли саме вони взяли мене туди вперше, тому це дійство завжди було для мене чимось звичним, але водночас було й залишається дуже очікуваним. Саме на цьому фестивалі я чотири роки тому вперше взяла до рук свою дебютну, щойно надруковану, книгу, і з того ж часу відвідую Bookforum не тільки як читачка, а й як письменниця.

Цьогоріч доволі сильно відчулося, як він змінився. Bookforum, який колись більше концентрувався довкола, власне, ярмарки, усе більш стає місцем не просто для купівлі книг, а для спілкування. З авторами, з видавцями, з іншими читачами, які мають схожі смаки. І цьому чудово сприяють місця, де проводяться заходи: кафе, бібліотеки, аудиторії навчальних закладів тощо. Саме їхнє велике скупчення безпосередньо в центрі Львова робить цей фестиваль по-особливому атмосферним. Не заважає юрба, що йде на ярмарку, можна досить легко і швидко дістатися туди з будь-якої локації.

Я також відвідала кілька заходів своїх колег, поповнила домашню бібліотеку десятком різножанрових книг і, головне, провела першу передпрезентацію свого четвертого роману, «Батьківщини», заключної частини трилогії «Палімпсест». Вихід книги планується за кілька місяців, але оскільки роботу над текстом уже завершено, то це було чудовою нагодою додатково заінтригувати читачів, а також представити обкладинку й карту світу, у якому відбуваються події трилогії. Модерував захід письменник Олег Сілін, один із перших, хто прочитав рукопис «Батьківщини» ■

Yaryna Katorozh

Das Bookforum war nie etwas Neues für mich und gar nicht etwas Außergewöhnliches. Vielleicht liegt es daran, dass ich aus der Gegend bin und das Festival ein Jahr älter als ich ist. Meine Eltern liebten die Bücher zu lesen und nahmen mich jedes Jahr zu der Buchmesse mit. Ich weiß nicht mehr, wann ich dort zum ersten Mal war. Dieses Ereignis war für mich deswegen immer etwas Gewöhnliches, aber gleichzeitig wartete ich eifrig darauf. Gerade auf diesem Festival nahm ich zum ersten Mal mein Debüt-Buch in die Hände. Seitdem besuche ich das Bookforum nicht nur als Leserin, sondern auch als Schriftstellerin.

Dieses Jahr merkte ich, dass sich etwas veränderte. Bookforum, das sich früher eher auf das Messengeschäft konzentriert hat, wurde nicht nur zu dem Ort, an welchem man Bücher kaufen kann, sondern zu einem Treffpunkt mit Autoren, Verlagen, mit anderen Lesern, welche ähnlichen Geschmack haben. Die Orte, an welchen die Veranstaltungen stattfinden, tragen zu dieser Atmosphäre wunderbar bei: Cafés, Bibliotheken, Lehrräume und anderes. Gerade diese Anhäufung mitten in Lemberg macht dieses Festival besonders gemütlich. Die Besucheranzahl ist keine Störung und man gelangt sehr einfach und schnell ans Ziel ■

Ukraine: History of Stories

Текст: Іванка Стефанюк
Переклад: Ллона Ушеніна
Фото: Оленка Тищенко
Ілюстрації: Катерина Дорохова

КНИЖКОВИЙ ЯРМАРОК У ФРАНКФУРТІ:

нові рекорди та маленький шматочок України в Німеччині

Це вже перетворилось на невелику традицію для Gel[:b]lau — відвідувати Франкфуртський книжковий ярмарок. Безліч книг, теплих та цікавих, можливо навіть неочікуваних зустрічей, приємні розмови, дискусії, колосальна кількість нової інформації, виставки та просто із користю проведений час. Ось який він, ярмарок в декількох словах. А насправді він поглинає повністю з першого і до останнього дня: хочеться все відвідати, все побачити, доторкнутись до сторінок книг та відчутти всю атмосферу цього місця.

Кожного року Франкфурт радує нас розвитком та вдосконаленням ярмарку. Цей не був винятком. Темі досить актуальні: новітні технології, п'ятухний інтелект та віртуальна реальність. Девіз чітко доповнив тему: „Франкфуртський книжковий ярмарок в епоху глобального перелому“. Задала тон ярмарку на прес-конференції відкриття своїми словами Ольга Токарчук, нещодавно коронований лауреат Нобелівської премії: „Я вірю в літературу, яка об'єднує людей та вказує на спільне між ними. Незважаючи на відмінності в кольорі шкіри, сексуальній

орієнтації та всьому іншому, що нас могло б розділяти.”

Почесним країною-гостем була Норвегія зі своїм гаслом «Мрія, яку ми несемо». Численні молоді письменники згуртувались цьогоріч на новому курсі „Франкфуртські молоді історії“. Також свого роду „новим обличчям“ була трансляція ярмарку в соціальних мережах. Навіть не встаючи з дивану, можна було створити вдома такий собі ефект присутності через комп'ютер та бути в курсі головних подій. Щодо реальних відвідувачів, то їхня

кількість, як і письменників та журналістів, значно зростає. Трохи цьогорічної статистики: більш ніж 7.450 презентаційних стендів із 104 країн, понад 302.267 відвідувачів (2018 рік 285.024), близько 4.000 подій та 10.000 акредитованих журналістів, письменників

та блогерів. Вражаючи цифри, якщо порівнювати з минулим роком, та я впевнена — вони значно зростають в

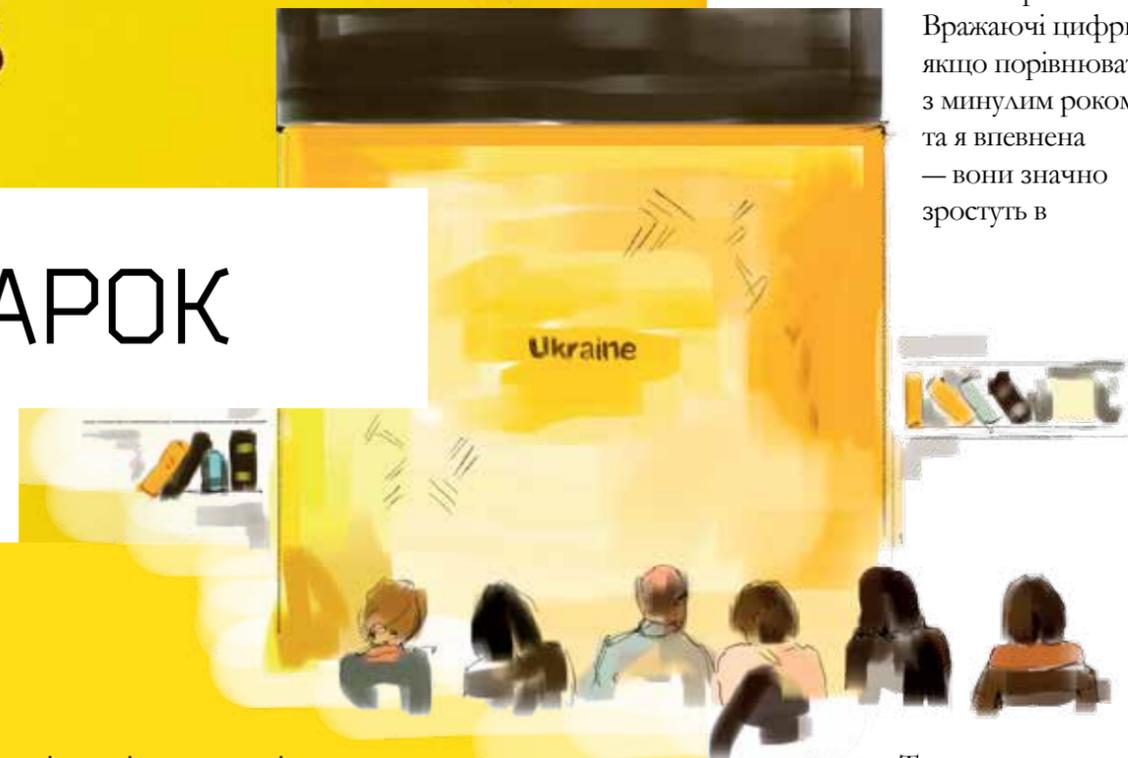
невеличкому клаптику України на території Німеччини. Дуже приємно, що Україна розвивається, росте та розповідає світові про себе. Дуже важливо дати нації країні нові асоціації та показати її з іншого боку.

Не дивлячись на проблеми, ми сильна країна, незалежна, зі своїми традиціями та культурою, природним потенціалом — от про що варто розповідати в першу чергу. Саме такою можна побачити нашу країну, очима мультимедійного проєкту Ukraïner, який теж було презентовано під час ярмарку.

Щоб підсумувати ярмарок 2019 чудово підійдуть слова Генріха Рітмюллера (президента Асоціації німецьких видавців і книгопродавців): „На Франкфуртському книжковому ярмарку видавці, автори та просто любителі літератури разом одночасно святкували читання і обговорювали

соціальні проблеми нашого часу. Майбутнє нашого суспільства та планети і права людини були головними темами для обговорення. Книга хвилює людей, посилює дискусії, а отже і наше вільне демократичне суспільство, як це показали останні 5 днів. Окрім цього, ми позначили свободу слова, яка вийшла далеко за межі виставки.”

Взагалі, ярмарок у Франкфурті — найбільший книжковий ярмарок у світі. Для всіх поціновувачів літератури це саме те місце, куди варто поїхати, щоб дізнатись про всі новинки, тенденції та просто зустрітись із авторами. Для письменників — набратись натхнення та познайомитись із колегами, видавництвами та налагодити контакти. Але для кожного — це те місце, в яке вже хочеться повернутись наступного року ■

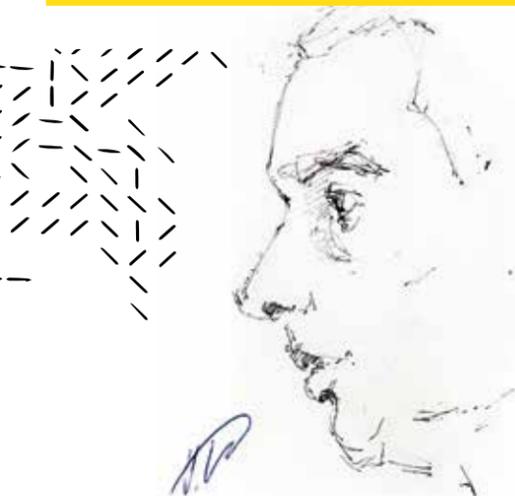
наступному. Також припускаю, що кількість новинок теж збільшуватиметься. Цьогоріч, наприклад, вперше була окрема зона для аудіокниг та подкастів.

Український стенд розмістив 28 видавництв, а це максимальна цифра за останні роки. Також на українському стенді було проведено 16 заходів і презентацій за участю режисера Олега Сенцова, письменників Сергія Жадана, Ірени Карпи, Юрія Андруховича та Тетяни Малярчук. Відчуття на цьому кусочку виставки, як на

FRANKFURTER BUCHMESSE:

Neue Rekorde und ein kleines Stück der Ukraine in Deutschland

Es ist bereits zu einer Tradition für Gel[:b]lau geworden, die Frankfurter Buchmesse zu besuchen. Viele Bücher, warmherzige, interessante und manchmal vielleicht sogar unerwartete Treffen, ergänzt durch nette Gespräche, Diskussionen, enorme Menge neuer Informationen sowie Ausstellungen, Präsentationen — alles in einem ist es einfach eine gute Zeit. So kann man diese Messe in wenigen Worten beschreiben. Tatsächlich

saugt sie einen vom ersten bis zum letzten Tag komplett auf. Man möchte alles sehen, alle Events besuchen, die Seiten der Bücher durchblättern und den Flair dieses Ortes spüren.

Jedes Jahr dürfen sich die Besucher der Frankfurter Buchmesse über die Weiterentwicklung und Verbesserung der Veranstaltungsmesse freuen. Auch dieses Jahr war keine Ausnahme. Die Themen sind sehr relevant: neueste Technologien, künstliche Intelligenz und virtuelle Realität unter dem Stern des globalen Umbruchs.

Olga Tokarczuk, eine kürzlich gekrönte Literaturnobelpreisträgerin, gab mit ihren Worten bei der Eröffnungspressekonferenz mit ihren Worten den Ton an: „Ich glaube an eine Literatur, die

Menschen verbindet und das Gemeinsame herausstellt. Trotz aller Unterschiede in Hautfarbe, in sexueller Orientierung und allem anderen, was uns vielleicht nach außen hin trennen könnte.“

Norwegen war Ehrengastland mit dem Slogan „Der Traum, den wir tragen“, vertreten. Zahlreiche

10.000 akkreditierte Journalisten, Schriftsteller und Blogger.

Der ukrainische Nationalstand präsentierte 28 Verlage — die größte Anzahl bisher. Hier fanden 16 Veranstaltungen und Präsentationen unter Beteiligung des Filmregisseurs Oleg Sentsov, des Schriftstellers und Dichters Sergey

des Deutschen Buchhandels: „Auf der Frankfurter Buchmesse 2019 haben Verlage, Buchhandlungen, Autoren und Literaturbegeisterte gemeinsam das Lesen gefeiert und gleichzeitig die gesellschaftlichen Fragen der Zeit diskutiert. Die Zukunft unserer Gesellschaft, der Menschenrechte und unseres Planeten — diese Themen waren bestimmend in vielen Gesprächen und Veranstaltungen. Das Buch begeistert die Menschen, stärkt die Debatte und damit unsere freie, demokratische Gesellschaft, das haben die letzten fünf Tage deutlich gezeigt.“

Wir dürfen nicht vergessen, dass die Frankfurter Messe die größte Buchmesse der Welt ist. Für alle Literaturliebhaber ist sie der richtige Ort, um die Neuheiten und Trends zu entdecken und einfach die Autoren kennenzulernen. Für die Autoren — die Kollegen zu treffen, Verlage kennenzulernen und Kontakte zu knüpfen. Egal wer man ist, die Frankfurter Buchmesse ist ein Ort, an den man unbedingt nächstes Jahr zurückkehren möchte ■

junge Schriftsteller haben sich dieses Jahr beim neuen Wettbewerb „Frankfurter junge Geschichten“ versammelt. Ein „neues Gesicht“ hat der Messe die Übertragung selbiger, in den sozialen Netzwerken verliehen. Ohne das Sofa zu verlassen, konnte man mittendrin sein und auf dem neusten Stand bleiben. Die Zahl der realen Besucher sowie der Schriftsteller und Journalisten hat erheblich zugenommen. Eine kleine Statistik: Mehr als 7.450 Präsentationsstände aus 104 Ländern, mehr als 302.267 Besucher (285.024 im Jahr 2018), rund 4.000 Veranstaltungen und

Zhadan, sowie Irena Karpa, Jurij Andruchowjtsch und Tanja Maljartschuk statt. Es fühlt sich hier wie auf einem kleinen Stück der Ukraine in Deutschland an. Es ist schön zu sehen, dass die Ukraine sich weiterentwickelt, wächst und der Welt von sich erzählt. Es ist wichtig, dem Land vor dem Hintergrund der Ereignisse der letzten Jahre neue Assoziationen zu geben und sie von einer anderen Seite zu zeigen.

Zum Abschluss eignen sich die Worte von Heinrich Rittmüller, dem Vorsteher des Börsenvereins

DAKH DAUGHTERS: УКРАЇНА МАЄ ВЕСЬ ПОТЕНЦІАЛ, ЩОБ СТАТИ КУЛЬТУРНИМ ЦЕНТРОМ ЄВРОПИ

10 жовтня в Мюнхені вже другий рік поспіль розпочалися «Тижні України в Баварії». І розпочалися вони запальним перформенсом відомого українського жіночого гурту «Dakh Daughters», який виступає в жанрі так званого «фрік-кабаре». А нам вдалося перед концертом поговорити з учасницями гурту Русланою Хазіповою, Соломією Мельник та Наталією Галиневич.

Що траплялося з «фрік-кабаре» «Dakh Daughters» найдивнішого та найцікавішого під час гастролей?

НГ: Я пам'ятаю, як ми приїхали у Францію, а наші валізи загубились. Була неділя, усе було зачинено,

і нам довелося шукати по всьому місту грим та костюми. Або в Камбоджі до нас не долетіли інструменти і ми робили той концерт зі всього, що потрапляло під руку.

А під час ваших виступів, які поєднують музику й театр, ви загалом часто імпровізуєте?

РХ: Ні, зазвичай, у нас все відпрацьовано. Просто, кожен концерт — це щось особливе: особлива комунікація з глядачами, особливі паузи чи сміх — це все кожного разу по-різному.

В своїх виступах ви використовуєте безліч музичних інструментів. А існує щось, на чому ви б ще хотіли навчитися грати?

СМ: Ліру спробувати, цимбали. Кордонів нема ж.

Ви — обличчя сучасної української музичної сцени. А що для вас, власне, є Україна?

СМ: Ми вже ставили собі таке питання. Ми є Україною, ми, у сенсі, люди. А вона зараз стає новою, і ми є втіленням цієї нової України.

РХ: Нам дуже часто кажуть, що не чули про Україну, тому що вона не була присутня на музичній мапі світового ринку. А ми намагаємось це виправити. Для нас це є культурна дипломатія, місіонерство, покликання.

СМ: Ми зараз живемо у важкий час, час війни. І нас оточують дуже багато героїв. І насправді, з одного боку, щастя це усвідомлювати. Але з іншого боку, люди не здатні оцінювати належним чином героїство. І тому маємо проблему, що є герої, але немає людей, які б то цінували. Хочеться, щоби більше людей розуміли, що стати героєм — це не страшно, а прекрасно. Для мене Україна — це саме герої, люди, які можуть взяти на себе відповідальність та зробити якісь серйозні вчинки, змінити хід історії, врятувати життя інших.

А є у вас місця вашої сили в Україні?

СМ: Театр «Дах» для мене в цьому сенсі найсильніше місце. Ти приходиш туди, і в тебе відчуття, що це твій дім. Відчуття, що там «намолено», відчуття поколінь.

НГ: А я відчуваю силу на пагорбах Києва. Коли туди

потрапляєш, там завжди якась енергія. У Мистецькому Арсеналі також дуже потужне місце сили.

Як Ви уявляєте собі Україну та її мистецьке життя в майбутньому?

НГ: Я уявляю майбутнє квітучим і вважаю, що Україна має весь потенціал, щоб стати культурним центром Європи, і ми дуже активно працюємо в цьому напрямі.

СМ: Я сподіваюсь, що інформаційний простір, який є зараз і просто перевалює та сам себе починає знищувати та девальвувати, нарешті знайде в собі спокій та стане більш конструктивно впливати на людей ■

Стати героєм —
це не страшно, а
прекрасно!

Zwischen Theater und Aktivismus, Kabarett und Punk: Die Dakh Daughters singen über Utopie, postsowjetische Depression, Donbass-Krieg. Sie leihen der Sehnsucht nach einer lebhaften Zukunft ihre Stimmen, auch nachdem die Maidan-Proteste lange verstummt sind. In einem „ethnic chaos“ aus Folklore und Subkultur mischen sie die politischen Verhältnisse in der Ukraine über deren Grenzen hinaus tanzbar auf. Zwischen Politik und Poesie am Rande des Wahnsinns: Freak-Kabarett – ausgebrütet wurde diese explosive Mischung im bedeutenden freien und experimentierfreudigen Dakh Theater in Kyjiw.

Kseniya Fuchs

DAKH DAUGHTERS:

**DIE UKRAINE HAT DAS POTENZIAL,
EIN KULTURELLES ZENTRUM
EUROPAS ZU WERDEN!**

Welche erstaunliche Ereignisse erlebte Freak-Kabarett Dakh Daughters während der Tour?

Einmal in Frankreich sind unsere Koffer verloren gegangen. Es war Sonntag, alles war geschlossen und wir mussten durch die ganze Stadt nach Make-up und Kostümen suchen. Oder in Kambodscha kamen keine Instrumente am Zielflughafen an und wir spielten das Konzert auf allem, was sich als nützlich erwies.

Wie oft improvisieren Sie bei Ihren Auftritten, die Musik und Theater verbinden?

Normalerweise wird bei uns vor dem Auftritt bis zur höchsten Zufriedenheit geprobt. Trotzdem ist jedes Konzert etwas Besonderes — besondere Kommunikation mit dem Publikum, besondere Pausen oder Gelächter. Das ist jedes Mal einzigartig.

Sie sind das Gesicht der modernen ukrainischen Musikszene. Was genau ist die Ukraine für Sie?

Wir, die Menschen, sind die Ukraine. Sie erneuert sich gerade und wir sind die Verkörperung dieser neuen Ukraine.

Oft sagen uns Menschen, dass sie nichts über die Ukraine gehört haben, weil sie auf der Weltmusik-karte nicht vertreten war. Genau das versuchen wir zu ändern. Für uns ist es Kulturdiplomatie, Missionsarbeit, Berufung.

Die Ukraine erlebt heutzutage schwierige Zeiten, den Krieg. Und wir sind von so vielen Helden umgeben. Einerseits ist es ein Glück, dies zu realisieren. Andererseits sind die Menschen nicht immer in der Lage, dem Heldentum zu würdigen. Und so haben wir ein Problem: Es gibt Helden, aber die Menschen wissen nicht sie zu schätzen. Wir möchten mehr Menschen erklären, dass ein Held zu werden — nichts ist, wovon man Angst haben muss, sondern etwas Großartiges. Die Ukraine bedeutet für uns ihre Helden, die Verantwortung übernehmen und ernsthafte Maßnahmen ergreifen, die den Lauf der Geschichte verändern und das Leben anderer retten.

Welcher Ort in der Ukraine verleiht Ihnen am meisten die Stärke?

Unser Theater „Dakh“ ist für uns in diesem Sinne der stärkste Ort. Wir fühlen uns dort wie zu Hause. Dort nehmen wir alle Generationen unbewusst wahr, die in diesem Theater gespielt haben.

Wie stellen Sie sich die Ukraine und ihr künstlerisches Leben in der Zukunft vor?

Wir stellen uns eine erfolgreiche Zukunft vor und glauben, dass die Ukraine das Potenzial hat, ein kulturelles Zentrum Europas zu werden.

Wir hoffen, dass der Informationsraum, der jetzt etwa selbstzerstörend wirkt, endlich seinen Frieden findet und konstruktiver wird, damit er die Menschen auch konstruktiver beeinflussen kann ■

Огляд літератури

Фото: Галина Венгліська

Олег
Сілін

Ярина Каторож

ПАЛІМПЕСТ

Дія трилогії «Палімпсест» Ярини Каторож відбувається у світі, де багато сотень років тому могутня держава Патрія прогнала війну Циркуті, імперії белатів. Не допомогли Патрії навіть Стожари, її очільники з надприродними здібностями. Завойовники не лише зайняли землі, вони спробували винищити саму пам'ять про патрійську мову, культуру, історію та, власне, Стожарів як символів всього патрійського. Це майже вдалося, аж поки до цього світу не потрапляє українка Анна, дівчина, якій судилося стати новим Стожаром, і, можливо, повести залишки патрійців до відновлення власної держави. Паралельно розвивається історія Ханни, патрійки за народженням, яка стала елітним бійцем імперії, закінчила військову школу Дарвенхард, але зуміла не втратити пам'ять про справжню себе.

«Палімпсест» змальовує величну картину подій, яка охоплює кілька історичних епох унікального фентезійного світу і трішки реального Львова. Героїня проходить шлях від нічого не тямуючої дівчинки до сильної лідерки, яка, хоча і користується надприродними силами, проте не забуває, що головним рушієм змін залишається пристрасть людей. Та пристрасть, з якою навіть йдуть на вірну смерть.

Варто зазначити, що хоча світ «Палімпсесту» допускає існування магії, акцент в романі все одно залишається на вчинках людей, а не на змаганні «чия магія сильніша».

«Палімпсест» – справжній роман у його жанровому визначенні, адже окрім лінії Анни-Стожара Ярина змальовує кілька інших сюжетних ліній: дарвенхардки Ханни, спадкоємця трону Всевида, Стожарів давніх часів, друзів і запеклих ворогів – кожна деталь знаходить місце у повній картині світу. Герої встигають закохатися і зненавидіти одне одного, заключити альянс, відвідати підземелля й блискучі столиці, ліси й болота, морські узбережжя та гірські каньйони, де працюють раби. І саме тема звільнення від рабства поступово стає головною, бо ідеальний світ Стожарів – це світ вільних людей, де кожен має обирати власний шлях. Саме за це Анна готова йти війною на могутніх Величких Імперії – за свободу і право бути собою ■

Lese-Tipp

Богдан Логвиненко

Пона
Ushenina

UKRAÏNER

Що знаємо ми українці про Україну і її мешканців? Так, сьогодні важко собі уявити українця, який не був у Києві. За останні десять років дуже сильно зріс рівень туризму у Львові та Карпатах. Але ніхто, мабуть, не заперечуватиме, що внутрішній туризм в Україні знаходиться в дуже початковому стані. Подорожі ускладнюються вічними темами доріг та інфраструктури. Наприкінці треба знати, куди їхати. Ви колинебудь чули про Осички? Або про село Панасівку? Ви запитаете, що там цікавого — ми порадимо зазирнути до „Ukrainer“.

Мистецький Арсенал у Києві, книжковий ярмарок у Франкфурті або у Відні — повсюди увагу відвідувачів викликала книга з простою, але інтригуючою назвою. Понад 300 сторінок презентують читачеві коментований фотоматеріал з шістнадцяти історичних регіонів України, зібраний під час антропологічно-етнічної експедиції, яка тривала з 2016 по 2018 рік.

Автор проекту Богдан Логвиненко, незважаючи на досить юний вік, вже встиг відвідати більш ніж 50 країн. Під час своїх подорожей його часто питали, які вони — українці? Так з'явився проект „Ukrainer“ як спроба відповіді на це запитання.

Під час франкфуртського книжкового ярмарку автор проекту познайомив нас з собою по ближче. Він розповів, як близько двохсот волонтерів їздили в зовсім невідомі куточки країни, спілкувались із місцевими жителями, подорожували по всій території та створювали сюжети,

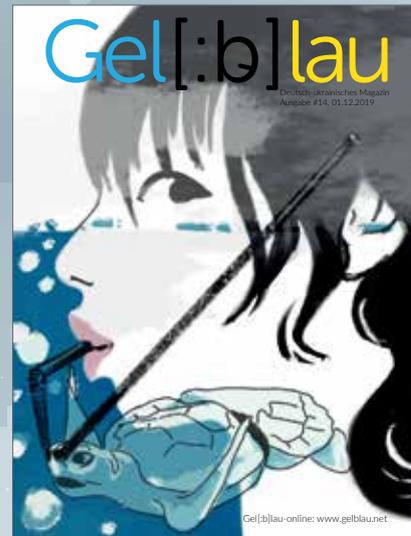
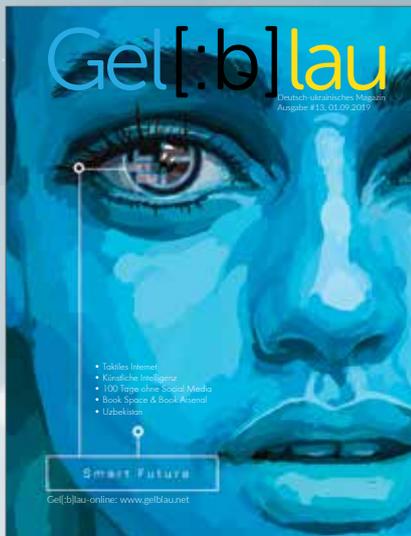
щоб відкрити Україну для світу. Після спілкування із Богданом одразу заряджаєшся ентузіазмом та відчуваєш гордість за своїх земляків, які не сидять склавши руки, а працюють, щоб показати свою Батьківщину такою як вона є.

Книга „Ukrainer“ відображає лише малу частину всього того контенту, який збирила та опрацювала команда під час своїх подорожей. На сторінках видання читач знайде QR-коди, які ведуть його на сайт проекту www.ukrainer.net, на якому можна переглянути відео-репортажі та дізнатись більше про конкретне селище або регіон. Веб-сторінка, до речі, на даний момент нараховує окрім української ще дев'ять іншомовних версій, серед яких присутні англійська і німецька. А книгу було вже видано англійською мовою. За словами Богдана Логвиненка, наразі готується німецький переклад. Тож якщо ваші друзі з Німеччини питатимуть у вас, яка вона Україна насправді, то презентувати „Ukrainer“ їм дуже просто.

Дуже тішить, що проект існує вже три роки та продовжує розвиватися. Не враховуючи операції та гранти, на сьогоднішній день над „Ukrainer“ працюють більш ніж 300 волонтерів. Восени світло побачив перший фільм, який було реалізовано за підтримки Українського культурного фонду ■

GEL[:B]LAU 2019

Хочете долучитись до нашої команди в якості дизайнера, автора, перекладача чи редактора? Пишіть нам на red@gelblau.net

Möchten Sie sich unserem Team als Designer, Autor, Übersetzer oder Korrektor anschließen? Dann schreiben Sie uns an: red@gelblau.net

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.

Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.

IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600

Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke